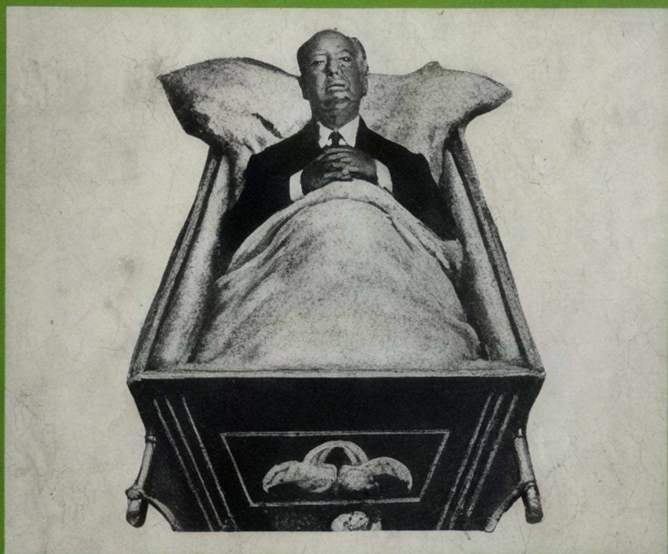

ALFRED HITCHCOCK

HAYALET

KORKU SERİSİ 2

ÇATIDAKİ SES

BU hikâye bana bir iki sene evvel Amerikalı bir doktor tarafından anlatıldı. Ona Floransaya giden Amerikan ekspresinde rastladım. Şehri ondan iyi tanıdığımdan kendisine küçük bir yardımım dokunabileceğini söyledim.

Çok sevindi.

Teşekkürü, beni akşam yemeğine davet oldu. Bir gişe şampanyayı birlikte bitirirken birbirimize daha da büyük bir sempatile bağlandık.

Yüzünden sağlık taşan, güzel başını kumral saçların çevrelediği çok hoş bir adamdı. Bununla beraber ilk önce beni biraz sıktı. Bu, belkide çok sevimli ve bol olan tebessümünün yarattığı etkiydi. Onu bir çok hastasının baş ucunda cesaret yükseltici bir ilâç

gibi kullanmıya alışmıştır, içten gelme bir histen çok kendince gerekli bir davranıştır diye düşündüm. Zengin müşterileri asık yüzlü doktorlardan ziyade elbetteki iç açıcı olanları tercih ediyorlardı her halde...

Ama ikinci şişe şampanyayı bitirdiğimizde, bana harikulade cazip bir arkadaş olarak görünmiye başladı.

Doktor bana mesleği ile ilgili meraklı fıkralar anlattı. İnsan vücudu denen beşeri makineyi ölümün çeşitli oyunlarla akıl almaz yönleri sürükleyip bir oyuncak haline getirdiğini belirtti.

Sakin bir sesle konuşurken mikrobiyoloji profesörümü hatırlıyordum... Okul senelerimi yeniden yaşıyordu bana. Kendimi mikroskobun üzerine eğilmiş, bütün dikkatini küçük şeylere vermiş bir öğrenci gibi hissediyordum.

Garip şeyler gördüm, dedi. Çok garip. Bazıları öylesine akıl almaz değişikliklerdeydik!, benzerine ancak bir iki eski kitapta rastlayabildim, Belki de doktorların böyle şeylere rastlaması olağan üstü bir şey değildir diye düşünüyorsunuzdur değil mi?

Ama değil... Hele biri var ki, nasıl söyleyeyim, ayıpla karışık bir anlama sahip olduğundan, herkese anlatmaya bile sıkılırım. Ama onu bu gece size açıkhyacağım. Gördüklerinize biraz olsun mantıki bir izah şekli verip, içinize kuvvet dolduracak olan.ilmî açıklamaları hiç bir kitapta bulamazsınız, işte o zaman derin bir şekilde sarsılırsınız.

Hikâyesini dinlemeye başladım. Sonraları, onun bir yalancı olduğunda karar kıldım, Ama yüzde yüz, bunu söylerken bile, pek emin değilim...

Çocukluğumuzun beraber geçtiği Hunter isminde bir arkadaşım vardı. Senelerce Filadelfia'nın kenar mahallerinin birinde bir arada yaşadık. Hayvanları sevme ve bazı böcekleri koleksiyon yapma merakı ikimize de aynı zamanda gelmişti. Hunter'lerin bahçelerinde kullanılmayan bir ambar vardı. Fare kapılarımızı, tavşan kafeslerimizi oraya yerleştirdik. Bazı zamanlar sepetlerimiz çeşit çeşit hayvanlarla dolardı.

Biriktirmeye başladığımız hayvanlar gün geçtikçe artmaktaydı. Kafeslerimiz ve sepetlerimiz ağzına kadar dolmuştu. Tabii, bunlarda garip olan bir taraf yoktu. Bütün çocuklar, hayvanları kendilerine alıştırmaya ve sevme devresini geçirirler. Garip olan şudur ki, Hunter bu devreden hiç çıkmadı. Onun hayvanlara karşı olan aşırı sevgisi ömrü, boyunca devam etti.

Ben kısa pantolunu çıkararak uzun pantolon giymeye, sigara içmeğe ve kızlarla arkadaşlık etmeğe başlamıştım ama, Hunter hayvanlardan başka şeylerle ilgilenmiyordu hâlâ.

Bizi birbirimize bağlayan müşterek zevklerimiz ortadan kalkınca, arkadaşlığımızda bozuldu. İkimizde ayrı yönlerde, yolumuza devam ettik.

Hunter o sıralarda yılan koleksiyonu yapmaya başlamıştı. Yılanları cam kavanozlara koyuyordu. Yine büyük bir hasır sepet içinde çeşit çeşit örümcekleri besliyordu ki, bu örümcekler durmadan birbirlerini yiyorlardı.

Sonrada, biri ona yavru bir tilki hediye ederek neşesini son hadde çıkarmıştı. Hayatımız böylece sürer giderken, ben kızlar peşinden koşmaktan bıktım,

yeniden onun dostluğunda sakın ve dinlendirici bir yön bularak ona döndüm.

Hunter hayvanlarına sadık kalmıştı. Onu delikanlılık çağında bir kıza bile başını çevirip baktığını hatırlamıyorum.

Ama sizin korkarak kaçtığınız vahşi kedilere öylesine tatlı bir şekilde yaklaşıyordu ki...

Hunter'in başka garip huyları olduğunu zannemeyiniz. Sadece hayvanları çok seviyordu. Bir kedi, yada bir köpek gördüğü zaman gözleri öylesine derin bir mutlulukla pırıl pırıl parlardı ki...

Kolejde, odasının havası pis bir hayvan hücresi gibi kokardı. Oradan dışarı uğultular, ısıklar, takardılar aksederdi.

Bununla beraber arasıra bir bara gidip içmeği hoşnutlukla kabul ederdi.

Maki cinsi bir maymun satın alıncaya kadar garip huyları fazla göze batmadı. Makiler uzun tüylü, kuyruklu, vücutları diğer maymunlara nazaran kalın tüylerle kaplı bir başka çeşit hayvanlardır. Hunter onu beraberinde her yere götürüyordu. Hayvan omuzuna oturuyor, uzun kuyruğunu boynuna doluyor, ve yarı insana benzeyen çirkin elleriyle yüzünü okşuyordu. Tilki burnuna benzeyen burnunu uzatıp pırıl pırıl parlıyan gözlerle insana öyle bir bakışı vardı ki, size sorular sorar ve anlatılanları düşünmiye çalışırdı sanki...

Bütün bu seneler süresinde Hunter bir tek kızla dahi dolaşmış değildi.

Sonra, seneler yine bizi birbirimizden ayırdı. Ben başka şehre gittim. Bir gün Hunter'den aldığım bir mektupta Filadelfia'ya gelip nişanlısı ile tanışmamı

istediğini okuyunca ne kadar çok hayret ettiğimi tabii tahmin edersiniz. (O sıralarda Bellevue'de tıp tahsilimin son senesini tamamlıyordum.)

Mektubunda kızı tarif etmeğe çalışıyordu ama, karma karışık yazıları ve birbirini tutmayan sözleri arasında, kızmı sadece Georgie'den geldiğini ve ona delice aşık olduğunu anlıyabildim.

Zaten bütün kadın düşmanları böyledir. Ona bir kadın düşmanı demekle belki haksızlık ediyorum ama, bütün delikanlılık süresinde hiç bir kadına bakmıyana başka ne denebilir ki?

Evet, kadın düşmanları, bir gün bir kadının pençeleri altına kazara düşüverecek olurlarsa ona deli gibi aşık olurlar.

Filadelfia'ya mektubu alır almaz gidememiştim. Derslerim vardı, işlerim vardı. Bunları bir düzene koyup yola çıkmanın imkânını bulduğum zaman biraz endişeliydim. Hunter nişanlanalı epey olmuştu ve bu zaman süresinde kulağıma bazı dedikodular ulaşmıştı.

Bu gibi şeyler bazen zihne takılır. Size bazı şeyler anlatıldığı zaman güler geçersiniz. Sözlerin bir kulağınızdan girip diğer kulağınızdan çıktığını sanarsınız. Hatta size onları anlatanı bile unutursunuz. Ama onlar bir iz bırakmıştır.

Bunlar kötü lâflardı. Aslındaysa kendisine söz söyletmiyecek kadar temiz görünüşlü, asil tavırlı bir kızdı. Güneyin en eski ailelerinden birine mensup soyu vardı. Ailesinin orijini efsanelerle, savaşlarda gösterdikleri kahramanlıklardan ötürü iyi şeylerle süslenmişti.

Georgie'de muazzam arazilerinin olduğu, fakat oraları ekip biçemediklerini söylüyorlardı, «Siyah»

lardan kimseyi çalıştırmazıarmış. Ve bütün hizmetçileri Finnois'larmış.

Hiç konuşmıyan bu sessiz ırka herkes büyücüler ırkı derdi. Sonra yine, genç kızın ağbeysi içinde ayrı bir dedikodu sürüp gitmekteydi.

Büyük bir matematikçi ve eşsiz bir satranç oyuncusu olan bu delikanlı birdenbire ortadan kaybolmuştu. Geniş evlerinin ayrı bir bölümünde sadece kütüphanede, yaşadığı, hiç dışarı çıkmadığı söylentileri vardı.

Ara sıra geceleri, dolaşmaya çıkarmış bu delikanlı. İşte o zaman komşular işittikleri gürültülerle pencerelere koştuklarında atlar içinde zıplayan delikanlının Finnois hizmetçiler tarafından yakalanmıya çalışıldığını görürlermiş.

Finnois'ların ellerinde ipler ve lambalar olduğundan ortalık aydınlıklar içindeymiş. Atlar arasında çırıl çıplak dolaşan delikanlının kolları öylesine uzunmuş ki, yerlere, ayaklarına değecek bir nisbetsizlikteymiş. Bu uzun kolların ucundaysa, el yerine, insan kafası büyüklüğünde güller asılıymış.

Bunlar şüphesiz ki dedikoducu insanlar tarafından uydurulan mübalâğalı ve garip sözlerdi ama Filadelfia yolunda ilerlerken her şeye rağmen içimde tuhaf bir endişe vardı.

Nasıl bir kızla tanıştınlacağımı düşündükçe, kendine göre bir anormalliği ve acaipliği olacağı muhakkaktır diyordum. Sinirime dokunan pek çok şeylerin onda olması ihtimali vardı.

Ama kızla karşı karşıya geldiğimiz zaman, suratıma bir tokat yemiş gibi sarsıldım. O tahayyül ettiğim gibi ne anormal, ne de acaipti...

Aksine, kusursuzdu. Yalnız, nasıl söyliyeyim bilmem, tehlikeli bir madde ile yan yana olduğum hissi-
ne kapılmaktan kendimi alamadım.

Bu öyle bir tehlikeydi ki, güzelliği ile bir erkeğe meydan okuyan tehlikesi, onu bir esir haline sokabilecek kadar kendi kendinin hakimi eşsiz bir yaratığa tutulmanın tehlikesiydi.

Ona ürpererek dehşetle baktım. Ve içimden ilk mırıldandığım sözler neydi biliyormusunuz: « - Tanrım beni Hunter'e karşı alçakça bir davranışta bulunmaktan koru!»

*

Uzun boylu, ince esmer, pürüzsüz tenli, cazibeli bir kızdı. Boyunun uzun olmasına rağmen ufak tefek kadınların miyonluğuna sahipti. İri simsiyah gözleri derin düşünceli bir anlama sahipti ama, bu düşünceleri okumanın imkânı yok gibiydi. Güzeli yüzünü çevreleyen gür dalgalı siyah saçları bir şelale gibi omuzlarına dökülüyordu.

Belki de onun her yerinin güzelliğini ilk karşılaşmamızda görememiştim. Bu imkânsız bir şeydi, ilk karşılaştığımızda düşmüş olduğum his şeydi ki, bütün benliğimin iliklerine kadar şiddetli bir spazmla sarsılıp beni şaşkına çevirmesiydi. Bu kızda insanı etkisi altına alan kuvvet dış güzelliği değildi sadece: Kişiliğinde garip bir kudret saklıydı. Ona belki de bir ruh güzelliği diyebilirsiniz ama bu kelimeleri henüz tam anlamıyla kullanamıyordum. Çünkü emin değildim. Bir değişikliğe sahipti kız ama neye, arılamıyordum.

Evet, işte zavallı Hunter'in nişanlısı garip ruhlu bir kızdı. Değişik bir kızdı. Ve bu değişiklik beni cez-

betmekle beraber buz gibi bir korkuyla da dolduruyordu. Zira onun ruhu ile vücudu arasında bir ahenk yoktu...

Birbirine tamamiye zıt iki kutup gibiydiler. Bu da tehlikelerin en büyüğüdür sanırım. Çünkü insanları şaşırtarak yanlış hareketler yapmağa sürüklerler.

Belkide söylemek istediklerimi pek iyi anlatamıyorum. Size başka bir misal daha vereyim.

Mesela, bazı cins hayvanlar vardır, has - kan köpekler gibi. Çok kıymetli ve güzeldirler... Pırıl pırıl tüyleri, parlak bakışları ve canlı hareketleriyle etraflarında hoş bir hava ve hayranlık yaratırlar. Hayvan yarattığı etkiyi bilir. Bu anlayış ve cazibe çoğu insanlarda yoktur. Oysa ki biri hayvan, diğeri insandır.

Bununla beraber, hayvan ruhu insan ruhuna benzemez, Hayvan ne kadar asil olursa olsun, yine de eksiktir.

İşte, ihtiraslı kaim dudaklara sahip bu nişanlı karşısında ben cins bir hayvanla karşı karşıyaymışım hissinde kapıldım.

Uzattığım eli hararetle sıktı. Bana dikkatle bakarak:

— Nasılsınız? diye hatırlımı sordu.

Ahenkli güzel bir sesi vardı. Bana söylediği ve hatırlayabildiğim yegâne sözlerdi bunlar. Sonraları bir çok kereler karşılaştık ve konuştuk ama, ben nedense hep bu ilk sözleri hatırlıyorum.

Yumuşak elini, avucumda tutarken kıpırdıyanıyor ve: «-Tanrım beni koru!» diye düşünüyordum.

Zira o an, büyük bir hayret ve dehşet içinde ona karşı çılginca bir ihtirasla çekilmekte olduğumu his-

sediyordum. Hayvani bir arzu bütün vücudumu bir ateş dalgası gibi yakıp kavuruyordu.

İlk bakışta ve bir el tutuşuyla böylesine bir şehvet uğurumuna hayatımda yuvarlanmamıştım. Hem şehvet, hemde aşk...

Daha o an, onunla yalnız kalabileceğimiz zamanı tahayyül etmeğe, gözlerinin içine dalarak şiirler yazmağa başlıyacağım dakikaları hesaplamağa başlamıştım. Göz kapakları garip bir gülümsemeyle yarı yarıya kapandı. Alt dudağı insafsız bir sevimlilikle titrediydi.

Ruhu ile vücudu arasında bir bağ olmadığını sezinlediğim bu yaratık, bir efsane kahramanı gibi bir anda beni byleyivermişti.

Genç kıza derhal aşık olmuştum. Daha elini avucumdan bırakmadan, yerlerimize oturmağa bile vakt bulamadan ona aşık olmuştum.

Kendi kendime: « -Tanrım bana yardım et! » derken samimimiydim? Sanmıyorum. Kalbimin derinliklerinden durmadan, bir otomat gibi bu sözleri tekrar ederken, kollarım onu sarmak, dudaklarım onu öpmek ateşi içinde yanıyordu. Bir kadının böylesine, ilk bakışta bir erkekte kuvvetli bir ihtiras yaratabileceğini aklıma bile getirmezdim.

Elini avucumdan ağır ağır çekti.

Hareketinde, arzuya cevap veren bir anlam vardı. Ama gözler yarı kapalı ve düşünceliydi. Başka bir şey söylemedi, başka bir harekette bulunmadı.

Kendi kendime saf ve nazik Hunter'in bu esrarlı yaratığı, nasıl elde edebildiğini sorup duruyordum. Koyu bir alev gibi esrarlı, bir harp meleği gibi korkunç

olan bu güneyli k zla nasıl olmuştu da nişanlanmış-
lardı!...

Sonra buldum... Sebep şaki idi...

Nasıl bulduğumu, nasıl anladığımı sormayın.
Ama haklı olduğuma yüzde yüz eminim. şimdi may-
mun Hunter'i tamamen terketmiş ve genç kıza bağ-
lanmıştı.

Hunter'de kiskanıyordu zannederim. Hunter kol-
larını açıyor, parmaklarını şaklatarak: «şaki! şaki!»
diye bağırıyordu ama, hayvan burnunu kibirli bir
alayla çevirerek kollarını genç kızın boynuna dolu-
yordu.

K zda ona gülümsüyordu. Hunter bundan nefret
ediyordu. Bende nefret ediyordum,. Genç kızın omuzu-
na tüneyen maymun kuyruğu ve kollarile ona öylesi-
ne büyük bir sevgiyle sarsılıyor ve k zda bundan  y-
lesine büyük bir zevk alıyordu ki, sanki ikiside aynı
cinsten iki maymundurlar hissine kapılıyordu insan.

Neden bilmem, bu garip sevişme karşısında derin
bir hiddetle k p r yordum.

Ama başlangıcına döneyim, ilk tanışma gecemizi
anlatayım yine.

O gece Hunter benim şerefime güzel bir yemek
hazırlatmıştı. Arzusu beni nişanlısı ile tanıştırmak
olduğundan sofrada ikimizi yan yana oturttu.

 lk ihtiras arzusunun istil sını yok etmeyi ve
saklamayı başardım. Kendimi kontrolüm altına ala-
rak normal bir insan gibi hareket ettim. K zın yanın-
da otururken onu daha iyi inceliyordum ve hayre-
tim gittikçe artıyordu.

K z hoş olmakla, iyi giyinmekle beraber, hiçte

günün modasına göre giyinmiyordu, o sene kısa gece elbiseleri moda idi. Oysa, uzun, topuklarına kadar inen bir elbise giymişti. Ve elbisenin basit dikişi onun evde yapıldığını gösteriyordu. Kız bu demode ve basit elbise içinde bile güzeldi. Ten rengi kumaş, altın rengi lame bir kemerle belden sıkılmıştı. Ve bu ona son derece yakışıyordu.

Sofradaki kadınların giyinişi ile tam bir tezat teşkil etmekteydi. Onlar dar ve kısa roplar giymişlerdi. Hunter'in nişanlısı bol, uzun... Pliler içindeki elbiseyi bacakları a ılmasın diye oturur kalkarken büyük bir dikkatle yanlarından çekiyordu. Bir İran kedisinin çekingenliği ve ihtiyatı vardı onda. Yemek hazır olunca onu izliyerek yemek odasına geçtim. Yürürken narin boynuna bakıyordum. Bu boynu ve göğsü nasıld a pmek arzusu ile  ırpımıyordum bilseniz, içimde hem arzu, hem de  h z n vardı. Hiç bir zaman hakikat haline gelemeyecek olan duygular hissetmiye ne lüzum vardı?

Ama buna mani olamıyordum ki!...

Birden bire şaşkına döndüm. Güzel bir esere bakarken, akla gelmiyen bir çirkinliğe rasthyanların şaşkınlığı ile sarsıldım.

Elbisesinin açık yakası ile saçlarının toplandığı kısımda, büyük bir dikkatle pudralanmış olmasına rağmen traş edilmiş kıllar farketmiştim. Burası bir erkek cildi gibi hafif mavimtrak olmuştu. Bu çok hafif rengi ancak benimki gibi kıskanç ve titiz bir aşık bakışı farkedebilirdi. Onda bu küçük çirkinliği keşfetmekte şaşırmıştım ama, biraz da memnundum.

Acı bir düşmanlıkla bu uzun boylu kızı izlerken bana işkenceler veren güzelliğinin saklanacak çirkin-

likleri olduğunu bilmenin rahatlığını duyuyordum.

Ama sofra başında sandalyesini çektiğim zaman mahcup bir çekingenlikle elbisesini çektiğini, bacaklarım saklamıya çalıştığını görünce her şeyi unutarak kalbim şefkatle doldu.

O akşamki yemeğe ait çok az şey hatırlıyorum. Fazla içmiş ve sarhoş olmuştum her halde. Konuşmaların hiç biri aklımda kalmadı. Sadece sofra başında oturan bir kaç yüz gözümün önünde.

Belli belirsiz bir şekilde, kadınların hepsinin canlarının sıkıldığını farkediyordum. Kendi kendime: «Tabî, çünkü o hepsinden hoş ve canlı... kıskanıyorlar.» diyordum. Hiç bir yerde eşine rastlamadığım nefis bir parfön kokusu genzimi okşuyordu. Gözlerim hep ellerine kayıyordu. Biraz fazla uzun tırnaklı olan elleri çok güzeldi. Onları avuçlarım arasına alıp okşamamak için kendimi ne büyük bir kuvvetle tuttuğumu bir bilerseniz!... Ama tuhaf değil mi, bu eller çok güzel olmakla beraber, bir kadın elide değildi. Diğer kadınlar gibi güzelliklerini tamamlamak için durmadan hareket etmiyorlardı. Biraz gevşek ve tembel bir şekilde dizler üzerinde duruyorlardı.

Yapmacıksız ve dinlenen bir hayvanın ellerini hatırlatıyorlardı.

Ve daha garibi, pırlantalı yüzüğü tersine dönmüştü, o bunun farkında değildi. İri elması, avucuna dönük olarak muhafaza ediyor ve buna aldırımıyordu. Aynı zamanda kuvvetliydi elleri. Sofrada, sert kabuklu bir bademi iki parmağı arasında öylesine rahat bir şekilde kırdı ki...

Ben o bademi ancak ceviz kıracağı ile kırabilir-

dim. Ona hayretle baktığımı görünce garip bir şaşkınlıkla bakışlarını başka yöne çevirdi.

Masada onun yanına oturmuş, büyük bir korkuya kapılmış gibi başka şeyle ilgilenemiyordum. Sofranın öbür başında Hunter'in annesi oturuyordu. İri yarı, çok şık bir kadındı. Ve cemiyet başkanı kadınlardaki otoriter anlama sahipti. Beyaz gür saçları çok hoş bir şekilde başına toplanmıştı. Kendinden emin bir tavrı olan bu kadınında diğer davetli kadınlar gibi gergin bir halde oturduğunu ve rahat olmadığını hissediyordum.

Bütün bunlar bulanık birer hayal gibi kafamda seyirler yapıyordu. Belki de aslında doğru değildi, hepsi kendi tahayyülümdü sadece...

Hunter'in yanına oturan bir genç kız tam benim karşıma rastlıyordu. Bu çok asil ve güzel yüzlü, pırıl pırıl altın gibi sarı saçları olan bir kızdı. Halleri ve tavırlarile Filadelfia yüksek sosyetesine ait olduğu, iyi bir aileye mensup bulunduğunu ortaya koyuyordu. Durumundan ve kendinden sat bir şekilde emin, cesaretli latif bir yaratıktı.

Yarı dumanlı kafam, karma karışık hislerimle, hiç değilse normal bir yaratık olduğundan, kurtarıcı bir melekmış gibi ona dalgın bir şekilde bakmaya başladım. Bütün dikkatimi bu güzel çocuk üstüne toplamak istiyordum. İçimde neden olduğunu bilmediğim bir hüznle karışık minnettarlık duyuyordum ona.

Az sonra, yanımda oturan esmerle onun arasında vahşi bir rekabet doğmakta olduğunu hissettim. Hiç bir dostluk belirtisi taşımayan bakışları masanın üzerinden yıldırım gibi birbirleriyle çarpıştı.

Bu süre zarfında karşımdaki kızın ihtiyatlı aza-

metine hayran oldum. Yanımda oturan kadın ise ne azamet, ne gurur, ne de sıcaklık, hiç bir hissini açıklamıyordu. Sadece sakın ve dikkatliydi.

Birden sarışın kız canı yanmış, ya da çok üzülmüş gibi kıpkırmızı oldu. Sanki dikkatsizlikle ayıp bir geye bakmışçasına gözlerini önüne eğdi. Bir kaç saniye ne yapacağını bilmez bir şekilde içinden mücadele ettiği ve gözlerine dolan yaşları güçlükle zaptettiğini hissettim.

Yeniden kendini topladığı zaman bütün dikkatini Hunter'e verdi ve zoraki bir canlılıkla önemsiz şeylerden bahsetmeye başladı.

Sonra, masa komşumun Hunter'in yanındaki sarışın kızı korkunç bir şekilde kıskanmaya başladığını anladım.

Bunda haksızdı. Zira arkadaşımın yüzü, yanındaki genç kıza dönük olmakla beraber sadece manasız bir nezaket gülümsemesiyle kaplıydı. Ama nişanlısımlıkiler öylesine büyük bir kin ve hiddetle doluydu ki, patlamak üzere olan bir balon gibi şişip taşdığını hissediyordum.

Yan gözle onu inceleyip neler olacağını beklemekteydim ki, birden bire bacağıma şiddetli bir hayvan tekmesi yedim. Masa aitmda hayvan bulunmamakla beraber bu sert vuruşa hayvan tekmesi demekle haklıydım. Üstü kumaşla sarılı olmasına rağmen içi tüylü, adaleli bir şey o kadar yanımda dizime çarpmıştı ki, bunu anlamamama imkân yoktu. Kapalı bulunduğuyerden kaçmak istiyen ürken, ya da kızan belki de bir maymundu bu.

Şuursuzca sıçrarken aklıma şaki geldi. Bu belkide saki idi...

Bir kaç saniye sonra yeniden ve daha kuvvetle bir tekme yediğim zaman yerimden sıçramakla beraber, hemen masanın örtüsünü kaldırarak yere baktım.

Yerde bir şey yoktu. Davetlilerin bacaklarından ve iskemle ayaklarından başka bir şey yoktu. Bacağımın çok yakınında, hemen hemen benimkine yapışık denecek kadar yakınımda ise Hunter'in nişanlısının uzun etekler içinde saklanan bacakları vardı.

Bütün yemek süresinde masanın karşı ucunda oturan madam Hunter'in gözleri benden ayrılmamıştı. Sıçradığımı görünce ;

— Neyiniz var doktor? diye sordu.

Ona aptalca bir cevap verdim, Şakinin bacaklarına atıldığını sandığımı söyledim.

' Madam Hunter derhal hizmetçilerden birini göndererek Şaki'nin verandadaki sepetinden kaçmış olup olmadığını anlamağa yöneltti.

Az sonra dönen madam maymunun sepetinde uyuduğu cevabını verdi. Herkes güldü. Hunter'in nişanlısıda gülenler arasındaydı. Ama davetliler yeniden konuşmağa daldıklarında, başını sert bir hareketle bana doğru döndürdü. Bir hayvan dönüşü aksettiren bu tavır ve iri siyah gözlerdeki hiddet kıvılcımları buz gibi soğuktu. İskemlesini hafif bir hareketle benden biraz uzaklaştırarak eski sakın halini aldı sonra.

Bunlar saniyenin binde biri kadar kısa an içinde cereyan ettiğinden, yine, kendi kendime acaba ben mi çok vesveseliyim, benim geniş muhayyilemin elin-

de bir oyuncak olarak olur olmaz şeyler görme vehmine kapılıyorum diye sormıya başladım.

Uzun masanın bir ucunda, karşımda oturan madam Hunter eşsiz bir ev sahibesi görevini neşeyle yerine getiriyordu ama, bakışları saklamıya çalıştığı bir endişeyle kaplıydı.

Yanımdaki kıza karşı, beş saat önceki duyduğum ihtiras ateşini unutamıyordum.

Böylesine şiddetli bir sarsıntıya uğramamıştım hiç. Aslında onu hiç tanımıyordum. Ona karşı ne saygım, ne de sempati vardı. Eğer üzerimde yarattığı sihirli şehvet dalgasından bir kurtulabilsem, onu nefret edilecek ve iğrenilecek bir yaratık bulacaktım.

Hayvani bir ihtirastı bu... Ona karşı hemen hemen çılgınlığa yakın bir arzu hissediyordum. Öylesine bütün benliğimi kaplamıştıki, bir arkadaşın nişanlısına karşı duyduğum ihtirastan artık utanç bile duyamaz hale gelmiştim.

Tek fikir içinde kafası kaplanmış zavallı bir monomaniaktan başka neydimki?

Bu ilk geceden sonra, onu bir gölge gibi her yerde izledim.

Onu yeniden görme çareleri arıyor, üzerimde yarattığı dayanılmaz ihtiras ateşini yeniden duymak istiyordum.

Delimi oluyordum yoksa? Ama artık bir şeye aldırdığım yoktuki!...

Onunla bir iki kere yalnız olarak konuşmağı başardım bile. Hunter bir şeyin farkında değildi, Onun nişanlısına karşı duyduğu ihtiras benimkinin aynıydı. Ama kız beni mükemmelen anlıyordu. Bundan bir an bile şüphe etmedim. Onun kendisine karşı duydu-

ğum çılgınca ihtirası anladığı halde kızmaması ve şaşırması şeytani bir sevinçle sarıyordu beni.

Bununla beraber uğursuz ilgisizliğine karşıda kuduruyordum. Benim varlığıma ne kadar tahammül etse, ihtirasımı bilmişse olsa, Hunter'in ve annesinin şüphesini uyandıracak bir şey yapmıyordu.

Kısa bir süre sonra evlendiler. Şahitleri ben oldum. O gün duyduğum ızdırabın hatırası hala mide-mi bulandırır.

Sonra aklımda kalanlar, o sıralarda garip bir hastalığa tutulduğum etkisini yarattı. Ümitsiz bir kıskançlık, aşağılatıcı bir duygu içindeydim.

Bazen kendi kendimi dövmek, bazende arkadaşımı öldürmek hevesine kapılıyordum...

Nikâhtan sonra, kapıda bekliyen otomobile bindiler. Kız çevik adımlarla ilerliyordu. Hareket eden arabanın arkasından kalkan gümüş gibi ince toz bulutu arasında, şimşek gibi çakan kısa bir süre içinde, kızın elbisesinin yakasından taşan siyah tüyleri farkederek yeniden tuhaf bir şekilde sarsıldım.

Sonra kayboldular.

Merasim esnasında bir rezalet çıkarmaktan beni bir tek düşünce alıkoymuştu. «Balayı seyahatinden nasıl olsa dönecekler, diyordum. O zaman evlerine sık sık davet edileceğim.»

Bu alçakça bir düşünce ve bekleyişti anla, sıcak bir taş altında uyuklıyan yılan gibi bu ümide sarılarak kendimi avutmuştum.

Balayı seyahatinden tayin edilen zamandan çok Önce döndüler. Hunter derhal bana telefon etti. Ertesi gün kulübüne, öğle yemeğini beraber yemeğe çağırdı.

Randevuya gidip, onu masa başında oturur görünce sırtına bir bıçak saplayıp ondan hemen kurtulursem ne iyi olacak diye düşünmekten kendimi alamadım.

Ama karşı karşıya oturup bir iki kelime konuştuktan sonra karısile aralarının iyi olmadığını anladım.

Hunter'in yüzünü kaplıyan dehşet ifadesini anlabilmemin imkânı yok. Bu ifade, hastahane koridorlarında, ölüm halinde olanların ameliyatını ızdırapla bekliyen zavallıların yüzleriyle kıyas edilebilir.

Ona hiç acımayacağımı sanıyordum ama yanıltım, çok acıdım. Hunter on yaş birden ihtiyarlamış ve çökmüştü. Saf ve iyi yüzü vaktinden evvel koparılıp bir köşeye atılan meyvalar gibi buruşmuştu.

Derhal karısının hasta olup olmadığını sordum. Aceleyle onun iyi, hatta çok iyi olduğu cevabını verdi. Ama hareketleri ve yüzü bu cevabı aksiliyordu.

Evlerine birlikte giderken onu hasta bulacağım endişesile doluydum. Kapıyı karısı açtı. Şaşırdım. Öylesine canlı, sıhhatli ve güzeldiki, parıltılar saçıyordu adeta!...

Enerjisi, dolgun vücudu ve güzelliği dünyanın bütün aşıklarının ihtirasını dindirecek bir güce sahip denebilirdi... Derhal gebe olduğunu anladım. Bir çocuğu olacaktı. Bu tabii olay bazı kadınları hasta eder ve sarsardı ama bazılarımnda böylesine kuvvetli ve lâtif bir hale getirirdi.

Kadının ruhu kötüydü. Bunu hissediyordum. Buna rağmen, güzelliğine lakayt kalmanın imkânı yoktu.

Ona hayran ve onu arzu ederek, karşısına otur-

duru. Yan gözle Hunter'e baktım. Gayri ihtiyari gülümsedim. Bu budala, eli altında bulunan bu ateş parçasının hakiki değerini anlamıyor ve onu hasta zannediyordu. Onunla konuşurken sesi ve hareketleri tatlılık doluyordu. Otururken iskemlesinin arkasına yastıklar koyuyor, ayaklarının altına daha rahat olması için küçük tabureler sürüyordu.

Halbuki ben onu bir taht üzerine çınlçıplak oturtmak ve ona tapmak istiyordum. Hunter'in bakışları kederli, şefkatliydi. Karısının doğum sancıları başlamış gibi şimdiden oda ızdırap çekiyordu.

Fakat bu dikkatli şefkat genç kadını sinirlendirmekteydi. Onu hor görerek açık bir şekilde alay ederek hakaret ediyorduki, bir erkek olmak dolayısıyla bu benim bile gururumu zedeliyordu.

Hunter alçak sesle sevgi dolu sözler mırıldanırken o gururla başını çeviriyordu. Pırıl pırıl parlıyan siyah saçları eşsiz bir güzellikle başını süslüyordu.

Omuzu üzerinde taşıdığı maymun ise Hunter'in her yaklaşımda kızgın homurtular çıkarıyor, sivri dişlerini meydana çıkararak onu ısırarak gibi davranışlarda bulunuyordu.

Ya ben?... Ben maymundan dahamı farklıydım sanki? Zavallı Hunter'e karşı ben dahamı iyi hisler besliyordum?

Ama, bununla beraber, geçmişe ait hatıralarımı karıştırdığımda, o zaman hissettiklerim için kendimi ayıplamıyorum artık. Şüphe yokki ben o günlerde korkunç bir hastalığa tutulmuştum. Bir deli olmuştum. Bir delinin ateşine sahiptim. Deliler en acınacak zavallılar değil midirler? Ne yaptıklarını bilebilirlermiki?... Zaten o zamana ait hatıralarım gittik-

çe bulanık bir sis perdesi altında gizleniyor. Bir hastanın belli belirsiz hatırlayışları gibi gölgeler arasında kayboluyor...

Eski dostumun evine haftada iki kere gitmeye başladım. Bu ziyaretler eski bir dostu yoklamak perdesi altında saklanan gizli bir tuzaktı. Aslında karısını cezbetmiye çalışıyordum.

Bellevue'de son doktoramıda verdikten sonra derhal Filadelfia'ya yerleştim. Arkadaşımın karısına yakın olmak ve onu sık sık görmekten başka düşüncem yoktu. Akşam yemeklerinden sonra üçümüz sa-, londa oturuyor ve tatlı sohbetlere dalıyorduk.

Şimdi hatırlıyabildiklerime nazaran, konuşmalarımız daha ziyade kadınla benim aramda geçen sözlerdi. Hunter çoğunlukla susardı. Bazen yüksek sesle üçümüzünde konuştuğu şeyler olurda ama bunlar önemsiz konular üzerineydi.

Hunter'in karısıyla aramızda garip bir telepati vardı. Onunla sessiz otururkende çekişirkende anlaşıyorduk. Halbuki Hunter en iyi bildiğine emin olduğum konularda dahi sessizliğini muhafaza ediyordu.

Kadın yerinde duramıyor, kıpır kıpır kıpırdıyor, benimle anlaşmasına rağmen yine de ihtirasıma cesaret verecek bir harekette bulunmuyordu.

Davranışlarına kısa bir süre sonra alıştım. Bazen susar, derin bir sessizlik içine kapanırdı. O zaman doğacak olan çocuğunu düşündüğü düşüncesine kapılırdım,

Parlaklığı ve güzelliği gün geçtikçe artıyordu. Divana uzanıyor, maymunu omzundan indirmiyordu. Hayvan zaman zaman kendilerini şefkatli ve kederli

gözlerle inceliyen Hunter'e dişlerini çıkararak hırly-yordu.

Bir gün Hunter evime gelerek karısı için endişe etliğini açıkladı. Endişe içinde uzun bir zaman evvel çöreklenip duruyordum. Mademki benim gibi iyi bir doktor arkadaşına sahipmiş ve ben evlerine sık sık girip çıkıyordum, karısına belli etmeden onu inceleyip nesi olduğunu anlıyabilmişim!

Zavallı Hunter!...

Ama teklifini derhal kabul ettim. Arkadaşım teşekkür etti. Bu son zamanlarda onda garip bir şeyler farketmiyor muydum?

Ona sakın bir sesle karısının eşsiz bir sağlığa sahip olduğu cevabını verdim. Ama Hunter kederle başını salladı. Yorgun ve bezgin bir hali vardı.

Söylemek istediği vücut sağlığı değildi. Aksayan başka şeyler vardı. Lâkin bunu benim görmemi, farketmemi istiyordu. Kendi görüşlerini açığa vuramayacak kadar derin bir korku içindeydi.

Onu böylesine endişelendiren, beşeri üzüntülerin en yüksek kademesine çıkaran bu «Dert» neydi? Yoksa karısının ensesinde farkettiğim ve daima uzun elbiseler içinde sakladığı vücudunun fazla kıllı oluşuna mı üzülmüyordu? Ama bunlar onun güzelliğine hâlel vermiyorduki!... Yahutta vücudunda, gebelikten ötürü endişe edilecek başka bir kusur mu vardı? Bu da şimdiden anlaşılamazdıki...

Bir keresinde,, düşüncelerindeki gariplikten söz açtı. Sık sık asabi krizlere kapılıp birbirini tutmıyan garip sözler söylediğini belirtti.

Öyle zamanlarda bir gerileme, bir basitleşme, na-

sil anlatsaydı bilmiyordu... bir hayvanlaşma hissediyormuş onda. Sonra da vücut teşekkülâtında değişik bir şişkinlik varmışki en büyük endişesinde buymuş.

Neyse, belkide aldamyordu. tyisimi, bir doktor olmam dolayısıle, bunları benim kendi gözlerimle görüp incelemem gerekti.

Ben bu birbirini tutmıyan söz ve endişelere fazla kulak asmadım. Kadın hayvani ihtiraslara fazlasıle sahip bir dişiydi. Daha doğrusu ona karşı duyduğum derin ihtiras içinde bir şeye dikkat etmemiştim ve sadece onun için böyle düşünüyordum.

Hunter'lere daha sık gitmiye başladım. Kocasıle yalnız kaldığımız süreler onunla ciddi olarak çekişildim,

«Senin yerinde olsam hiçte endişe etmem, diyordum. Önemli bir şey yok. Buna eminim. Bununla beraber onu incelemeğe devam, ediyorum, üzülme. Evet onu sinirlendiren bir şey farkettim, bu yalan değil. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama kısa bir süre sonra onu da öğreneceğim. Sen şimdilik hiç üzülme.» diyordum.

Hunter bana minnetle bakarak elimi okşardı.

Bu güzel ve iri yarı dişiyle yalnız kaldığımızda artık deliliği ve edepsizliği son haddine vardırmıştım. Ona açıktan açığa aşkımı ilân ediyordum.

Elimi uzatıp kendisini okşamama izin veriyordu ama biraz daha ileri gidecek olsam. sert bir şekilde itiyordu. Sözlerimi ise ilgisiz bir şekilde dinliyordu. Hatırlıyabileeeeğim bir kelime bile söylemiyordu.

Gittikçe büyüyen karnını gülünç elbiseler içinde saklarken o, gün günden güzelleşiyordu. Bir kadın

eline benzemiyen güzel ellerile omzundan indirmediği maymunu durmadan okşuyordu.

Günler geçtikçe, çevresini saran elektrikli hava daha kesif bir hal alıyor, beni boğuyordu adeta.

Hunter karısındaki değişikliği derin bir kederle seyrediyor, bekliyordu.

Bana gelince, ona daha çok hayranlıkla bakıyor, nefes almaktan korkarak bende bekliyordum.

Bazen öyle geliyordu ki, şaki'de bekliyor ve bir şeyler biliyordu...

Bu bekleyiş ümit kırıcı bir şeydi. Çünkü bende dahil, hiç birimiz ne beklediğimizin farkında değildik. Her gün artan sinir gerginliğinin sebebi neydi?

Bu öylesine aptalca bir bekleyişti, içilen sigaranın külünü tablaya silkmiyerek acaba ne zaman yere düşecek diye bütün dikkatini ona vererek beklemeye benliyordu.

Ve, maymunda bekliyordu!

Ama zannedersen, o, ne beklediğini biliyordu.

Son öğleden sonra, hastalığın belirtisini meydana koyan bir işaret göremediğim gibi... içime doğan er hangi bir kuşkuda yoktu.

Semanın hafif bulutlarla kaplı olduğu mart sonu serin günlerden biriydi, öğleden sonra beşi biraz geçe Hunter'lere uğradım. Yemekten önce bir kaç kadehviski içmek ve biraz gevezelik etmek ihtiyacındaydım.

Hava kararmağa başlamış, yol boyunca sıralanan çıplak dallı ağaçlar gölgelerle dolmuştu. Alaca karanlıkta kapı önüne vardım.

Peronun merdivenlerini çıkarken karşımda hoş

bir heybetle yükselen binaya hayretle baktım. Pencere-lerde ışık yoktu ve en küçük bir gürültü dışarı ak-
setmemekteydi. Ev on seneden beri terkedilmiş gibi
sessiz ve gölgelerle kaplıydı. *Allah* bilir hangi düşün-
ceyle korkmuş ve etrafı dinlemeye başlamıştım. Sonra,
hafif bir ses duyar gibi oldum... Evin tepesinden ge-
len uzak bir gürültü. Gıcırtilı, muntazam, devamlı,
bir salıncak sallantısı gibi, zayıf, ne olduğunu kesin
olarak söyleyemeyeceğim bir gürültü.

Dinliyordum. Dinliyor ve bir elim kapı çingırağı
üzerinde zili çalmaktan çekinerek bekliyor ve dinli-
yordum.

Birden, sert bir şekilde bir felaket havası sardı
etrafımı. Kendi kendime :

— Hunter ne diye öylesine endişeliydi? diye sor-
dum. Her şeye rağmen, endişesinin muhakkak ki bir
sebebi vardı. Evdeki bu sessizlik nedir acaba?

Bir yandanda mantığımı son bir ümitle çırpımı-
yor :

— Hizmetçiler her zamanki gibi bu saatte işle-
rini bitirerek gitmişlerdir, onlarda karı koca karan-
lıkta baş başa oturuyorlardır, diye söyleniyordum.

Ara sıra evin tepesinden, çatıdan gelen devamlı
gıcırtyı duyar gibi oluyor, sonrada kulaklarını ağır-
laşarak bir şey işitmiyordum. Ama zihnim gittikçe
berraklaşarak bütün melekelerimi kulaklarıma ver-
mem gerektiğini anladım.

Bekledim ve yeniden akseden gıcırtiları kesin ola-
rak duyduğuma emin, düşünmiye başladım.

Sokak kapısındaki camdan içeriye baktım. Ca-
mın arkasına asılan tül perde loş antreyi net olarak
görmeme mani oluyordu. Ama evin derin sessizliği

bir kalp çarpıntısı gibi anlatılması imkânsız bir düzen içinde ta yanı başıma kadar ulaşıyordu.

Derhal zili çalmıya karar verdim. Eğer zili hemen çalmazsam, karanlıklara doğru kaçivereceğimi, çıplak yapraksız ağaçlar arkasına saklanacağımı hissediyordum.

Parmağımı olanca kuvvetimle zile bastım ve bekledim.

İçimde tarifi imkânsız bir sıkıntı vardı. Zil sesi sessizlik içinde, boş evde, bir çığlık gibi uzadı. Korku elle tutulur bir hale gelmiş, maddeleşmişti adeta. Yeniden sessizlik her yeri kapladı...

Korku içinde, bana yaklaşan kapı arkasında, büyüyor, büyüyordu...

Şimdi uzaklardan gelen gıcırtı dahada hızlanmıştı. Ama bu belkide artan kalp çarpıntılarımdı. Hangisi olduğuna pek emin değilim.

Sonra, merdivenlerden inen yumuşak ayak sesleri farkettim. Kapı penceresi perdesi arkasında oradan oraya gidip gelen, sıçrıyan, korkmuş bir kuş gölgesini andıran gölgeyle, bazı hareketler gördüm.

Sonra daha net, burnu kapı camı ile perde arasında çirkin çirkin sırttan şaki'yi gördüm. Şaki bana iri ve kötü bakışlı gözlerle bakıyordu. Sonra birden bire geri çekildi ve yeniden sadece onun kıpırdıyan vücudunu görür oldum.

Koskocaman ve yalnız evde, kendi başına tasarsızca sıçrayıp duran bu hür mahlukun hareketlerinde tahammül edilmez bir uğursuzluk işareti vardı.

Bir sinir krizi geçirmek üzere olduğumu hissediyordum....

Kapı tokmağını çevirmeğe çalıştım. Kapı kilitli

değildi. Mandal açıldı ve içeri girdim. Boğuk bir sesle!
— Şaki, Şaki, rahat dur! diye bağırdım.

Şaki merdiven parmaklığı kenarındaki kolona sıçradı, baş aşağı, uzun kuyruğu'vücudunun yanı sıra sarkar, asıldı durdu.

Kıpırdamıyordu. Parlak gözleriyle bir bana, birde karanlık içinde yükselen merdivenlere bakıyordu. Bana işaret verir gibiydi. Çık yukarı der gibiydi....

Geniş antrede ilerledim. Şaki asılmış olduğu koldan yere atladı, önümden, merdivenlerden dörder dörder çıkmaya başladı. Kuyruğu yemek yemeğe koşan bir kedi gibi dikleşmişti. Her basamağı aştıkça yukardan gelen düzenli gıcırtının daha belirli bir şekilde kuvvetlendiğini ve sessiz eve hakim olduğunu görüyordum.

İkinci kat sahanlığına varınca Şaki koridorda önümden ilerliyerek Hunter'in oda kapısı önünde durdu...

Kapı açıktı... Dostlunun cesedi tortop olmuş. çarşafı bumburuşuk, yatak üzerinde yatıyordu. Cansız gözleri açık, yüzü tavana doğru çevrikti. Bu beyaz yüz alaca karanlıkta garip bir şekilde parlıyordu. Aralık dudaklarının kenarından pıhtılaşmış koyu kara bir karı akıyordu. Burnuma ekşi tuhaf bir koku geldi.

Etrafa baktım, yerde yarı yarıya boşalmış bir zehir şişesi 'buldum.

Hunter'e yaklaşarak elini tuttum. Buz gibiydi eli.

— Oh Hunter! Zavallı dostum, neden bunu yaptın? diye inledim.

Yatak ucunda yerde duran Şaki zıp zıp sıçramıya başladı. «Sus Şaki» diye mırıldandım.

Şaki sığıyor, konuşur gibi bir şeyler söylemiye çalışıyordu. Ona yeniden «Sus» diye bağırdım. Yukarı kattaki gürültü aynı düzen ve inatla kulaklarımı tırmalıyordu. Nabzımda ona eşit bir hızla vuruyordu.

Odanın bir köşesine konan Hunter'ingolf takımı: çantası gözüme ilişti. Hemen hemen hiç düşünmeden, neden yaptığımın farkında olmadan golf sopalarından birini kavradım. Sonrada odadan dışarı çıktım.

Üçüncü kat merdivenlerini çıkarken Şaki peşimden geliyordu.

Artık gürültünün nereden aksettiğine emindim. Tavan arası kapısı önüne varınca ayaklarıma bir şey takıldı. Baktım, bu uzun bir elbiseydi. Hunter'in karısının üstünde sık sık gördüğüm bol elbiselerden biri... yanında da bir çift çorap ve terlikler vardı.

Gürültü daha belirliydi artık. Boğuklaşmış bir takırtı, ağır bir yüke güçlkle tahammül eden bir tahta direk gıcırtıyordu bu...

Elimdeki sopayı daha kuvvetle sıkarak ilerledim. Tavan arası hemen hemen kapkaranlıktı. Gözlerimi kırıştıtararak ve karanlığa alıştıtararak etrafıma bakıyordum. Şaki gevezelik etmiye başladı ve başka bir sesin ona cevap verdiğini işittim. Başımı kaldırıncı tavan kirişlerine baş aşağı asılan ve sallanan bir gölge farketdim. Ve, anladım...

Size Hunter'in karısının ayaklarıle nasıl kirişe sarıldığını ve ritmik bir şekilde sallanarak kirişi nasıl çatırdattığını anlatmayacağım. Çünkü belkide sözlerime inanmayacaksınız.

Yalnız size şunu söyleyebilirimki baş aşağı sallanıyordu, bacakları ve vücudu uzun tüylerle kaplıydı, maymun gibi Şaki ile gevezelik ediyordu.

Kıpırdamadan uzun bir süre orada durdum ve baktım. Zira tavan arası iyice karanlıktı.

Şaşkınlığımdan şimşek gibi bir dehşetin içime dolmasile kurtuldum. Kadın bir çocuk doğurmak üzereydi...

Yumruğum tutmakta olduğum sopa üzerinde daha büyük bir kuvvetle sıkıldı.

Tavan arasından inerek Hunter'in banyo daire-sine girdim. Dolapta duran traş takımını aldım. Bir elimde yanar bir mum, diğerinde traş takımı yeniden merdivenlerden çıktım.....

Çok sonra, işimi bitirmiş mahzene iniyordum. Dikkatle ilerliyordum. Zira etraf çok karanlıktı. Üstelik, ellerim öylesine doluyduki, duvarlara bile tutunmadan inmek zorundaydım.

Burada hava öylesine ılıktıki, kazan altındaki ateşin hala sönmediğini anladım. Onu az bir emekle canlandırdım.

Ameliyatım çok dikkatli davranmama rağmen fazla uzun sürmedi.

Hunter'in sırrını saklamıya ahdetmiştim. Bu aht bana kuvvet ve beceriklilik veriyordu.

Bir ucubeyi yaşatmıya ne lüzum vardı?...

Bu, hem topluma zarar, hemde zavallı Hunter'in hatırasına bir hakaret değilmeydi?

Öldürdüğüm tüylü kadının karnından aldığım çocuk, daha doğrusu yavru, küçük bir şaki maymunu idi!

Onuda ilâçla öldürdükten sonra ateşte yaktım. Alevler kuvvetlendi.

Nihayet bodrum kapağını yeniden kaldırdım ve yukarı kata çıktını. Hunter'in traş takımını aldığım yere bıraktım. Tavan arasında yerlere akan kan lekelerini ve kıl kırpıntılarım sildim, topladım.

Sonra, polise telefon ettim.

Polis araştırmalara başladı.

Kafasına golf sopası vurularak öldürülen Hunter'in karısının cesedi tavan, arasında bulundu.

Hunter'in karısını tavan arasına sürükliyerek orada öldürdüğüne, sonrada odasına inerek zehir içip intihar ettiği kararma vardılar.

Polis, bu cinayet ve intihara sebep neyin olacağını arıyor, bir şey bulamıyordu. Bir dostları Hunter'lerin son derece mutlu bir çift olduklarını açıklıyarak işi büsbütün karıştırdı,

ilk önce akla derhal bir çılgınlık gelerek Hunter'in beyninin otopsisini yaptılar. Yine kesin bir şey elde edemediler.

Bir cinayeti izliyen intiharlar polis için sahibi meçhul ölümler kadar sıkıcı bir olay teşkil etmezler.

Ölen ölmüş, katilde kendi cezasını kendisi vermiş bulunduğundan yapılan tahkikat fazla derin değildir.

Hunter'in oda kapısı önünde boğulmuş bulunan şakinin cesedine ise kimse aldırmadı.

Sonra, araştırma sonucu indikleri mahzende kazan altındaki ateşi bir cehennem ateşi barıyla, yanar bulunca daha da büyük bir hayrete kapıldılar.

Bir kaç polis bu esrarengiz evde kısa bir araştırmada bulundu.

Kazan altındaki ateş söndüğünde, küller arasında neye ait olduğu belli olmıyan kömür haline gelmiş küçük bir hayvan iskeleti bulundu.

Ve nihayet, iyice incelenen madam Munter'in cesedinde ise, bel kemiğine yakın bir yerde ustalıkla kesilmiş bir çizgi gördüler. Ama bunun neden ve kim tarafından yapıldığı hiç bir zaman öğrenilemedi.

Arkadaşım birden bire ayağa kalktı.

— Zannedersen fazla içtim, diye mırıldandı.

Şapkasını basma geçirdi ve sallanarak odadan çıktı....

Çok sonraları, onun kusursuz bir yalancı olduğu düşüncesine kapıldım.

Siz ne dersiniz?

Acaba anlattıkları yalan mı, yoksa doğrumuydu?...

Bana biraz yalan gibi gözüküyor!

PARMAK

TEPSt hazır olunca Carola onu madam Higginson'un elinden alarak sofaya doğru yürüdü.

— Dikkat et, diye madam Higginson arkasından seslendi. Süt kâsesi ağzına kadar doludur!

Doğruydu. Bir kaç damla daha şimdiden küçük örtü üzerine dökülmüştü bile. Ama Carola onları silmek için durmadı. Kahvaltı zaten yeteri kadar gecikmişti. Yatalak madmazel Amanda'nında kârını çok acıkmış olmalıydı. Bir kere, söz arasında madam Higginson onun için, hayatta elinde kalan tek zevk yemek yemektir demişti.

Carola'nın gölgesi ihtiyatla merdivenleri tırmanmaya başladı. Gölgede Carola'nın kendisi gibi ahenkliydi. Sadece boynunun beyazlığını, güzel yüzünü

çevreliyen kızıl kahverengi saçlarının parıltısını aksettirmiyordu.

Tepsiyi tutan kolları ileri doğru uzanmış, dengeyi bulabilmek için gergin bir şekilde, gölgesi ve genç kız merdivenleri canlılıkla çıkıyorlardı.

Carola madmazel Amanda'nın kapısı önünde durarak tepsiyi yere koydu. Şimdi biraz asabiydi. Endişeli bir elle önlüğünü düzeltti, saçlarına, bonesine çeki düzen verdi. Bu ilk çalışma günüydü. Cesaretle:

— İlk kapım, diye mırıldandı.

Eteklüğünün ucu ile dökülen süt damlalarını kuruladı, kâseyi leke üzerine koydu. Sonra bir eliyle tepsiyi tutarak kapıya vurdu. Ama oda içinden gelen ses kendi vuruşuyla hemen de aynı anda duyuldu.

— Giriniz! Ayak sesinizi duymuştum!

Carola kapıyı açtı, içeri girdikten sonra yeniden yavaşça kapattı. Odanın ortasına doğru ilerledi, tepsiyi komodinin üzerine koydu. Yorgan yığınları altında kaybolmuş benziyen yaşlı kadına doğru dönünce, dudaklarındaki tebessüm donuverdi.

Madmazel Âmânda! Bu, madmazel Amanda'ydı!... Yaşlı kadın inanılmayacak derecede şişmandı. Hatta şişmandanda fazla bir şey, şişirilmiş, patlamak üzere olan koskocaman bir balon gibiydi. Higginson onun kıkı seneden fazla yürümediğini söylüyordu. Yüzü kirli bir kağıt solgunluğunda olup, küçük kırışıklıklarla kaplıydı. Bu yağ tulumunun içinde acaba kemik namına bir şey varmı diye insan şursuzca bir düşünceye saplanıyordu. Üzerine yığılan yorganlar altında kıpırdamadan yatıyor ve Carola'yı çukura kaçmış küçük, güvensiz gözleriyle süzüyordu.

— Yeni hizmetçi sizsiniz değil mi? diye sordu. İsminiz ne?

— Carola, madam.

— Ah, öylemi? Çok genç imişiniz...

Madmazel Amanda'nın küçük gözleri gülmüyordu ama sarkık dudakları biraz yukarı doğru kıvrıldı. Bu onun tebessümüydü. Yüzünün anlamı, sesinin tonu, kapalı odanın ağır kakusu Carola üzerinde dehşete yakın bir etki uyandırdı. Soru fazla şahsî, aynı zamanda vakit kazanmak isteyenlerin lâubaliliğini taşıyordu. Ama her şeye rağmen böyle hislere kapılması saçmaydı. Yaşlı kadın zavallı sakatın biriydi. Hatta biraz iyimser davranılacak olursa, ona pekâla Sevimlide denilebilirdi!

Carola gözlerini sarı yorganlardan birinin köşesine dikerek:

— On altı yaşındayım madam, diye cevap verdi.

Madmazel amanda bu cevabı sessizlik içinde uzun bir süre anlamına erişmek istercesine düşündü. Oadaki üç porselen saat birden çaldı, sustu, odaya yeni bir sessizlik hâkim oldu.

Carola'nın gözleri önündeki yorgan yığını sallanıp duruyordu. Yapabilseydi, madmazel Amanda'nın dizleri üzerine bir örtü örtüp tepsiyi oraya yerleştirecekti. Ama buna imkân göremiyordu. Garip bir hâle düşmüştü. Elinde tepsi bir şey yapamıyacak kadar kuvvetsiz hissetmiye başladı kendisini.

Parmakları uyuşuyordu, gözleri sarı dağ ve vadilerde dolaşıyordu sanki. Nihayet bakışlarını madmazel Amanda'nın yüzü üzerinde durdurmağı başardı.

içine düşmüş olduğu boşluktan birden bire kurtuldu. Eşya ve gürültüler oldukları görünmeğe başladı. Kumaş yığınları yorgan haline geldi. Madmazel Amanda'nın hafifçe gülümsiyen yüzü her şeye hakim oldu.

Ama Carola yine de kendini sinirli ve garip hissediyordu. Bir budala gibi kafasında sadece: «Kahvaltı» kelimesi dönüp dolaşıyordu. Neden böyle olduğunu, bu kelimeyi neden tekrarladığını bilmiyordu. Önlüğünü düzeltti. Yanakları ateş gibi yanmaktaydı.

— Affedersiniz madam, ne olduğumu bilmiyorum, birden bire başım döndü, dedi.

Madmazel Amanda gözlerini kapadı, sonra ağır ağır açtı. Carola'nın özür dileyişini duymamış gibiydi.

— Evet, çok gençsiniz, diye mırıldandı. Güzel değil ama gençsiniz. Ben sizin yaşınızda iken çok güzeldim halbuki. Simsiyah saçlarım, zambak gibi beyaz cildim vardı. Öylede çok taliplerim vardı ki! Ama hepsini red ettim, hiç birile evlenmedim.

Hareketsiz koca vücuduna şekilsiz ellerile vurdu.

— İncecik bir kızdım, diye ekledi. Sizin gibi tı-kız değil.

Yağ tulumu yüzünde yeni bir tebessüm dalgalandı.

— Ama güzel, kuvvetli ve genç olmanın değerini anlıyamadan felç geldi bacaklarıma... Uzun bir süreden beri yatakta yatıyorum.

Carola ne cevap vereceğini bilmiyordu, işittikleri korkunç bir facia olmakla beraber karşısındaki ih-

tiyar kadına acımak içinden gelmiyordu. O an bir tek isteği vardı: Bu odadan kaçmak. Buradan kaçmak ve aşağı mutfığa, Higginson'un yanına dönmek.

Kulaklarında bir uğultu, başını sıkan bir çember vardı sanki. Ama madmazel Amanda onu salıvermedi. Konuşmasına devam etti.

— Hiç sizi istiyen oldumu Carola? Bir talibiniz varmı?

— Evet madam.

— Tepsiyi şuraya koyunuz Carola. iyi. Şimdi lütfen biraz yastıklarımı düzeltiniz, işte şöyle. Tamam. Şimdi daha rahatım.

Arkasına yerleştirilen yastıklarla biraz doğrularak şeker kâsesini okşadı.

— iki tane.

Carola eline şeker maşasını aldı, şekerini bardağa bırakmak üzereydi ki madmazel Amanda sol koluna, tam bileğine yağı tulumu parmaklarıyla yapıştı.

iki kadın birbirlerine uzun uzun baktılar.

Madmazel Amanda'nın gözleri hile ve uzak hatıralarla doluydu. Carola'nın kiler ise hayret ve sıkıntıyla...

ihthiyar kadın sağ elinin küçük parmağı ile Carola'nın kolunu okşamaya başladı. Okşayış yukardan aşağı, aşağıdan yukarı devam edip gidiyordu. Bir an etli kolu hafifçe çimdikledi. Yüzündeki iğrenç tebesüm daha da genişledi. Sonra yeniden ağır ve gıdıklayıcı okşayışa başladı.

Carola taş kesilmiş kıpırdıyamıyor, kolunun üstünde bir yılanın gezindiğini hisseder gibi tüyleri ürperiyordu.

Madmazel Amanda:

— Ben diğ er ihtiya r kadınlar gibi değ üm Carola, diye mırıldandı. Sadece yemekten zevk almam. Zevk alınacak baş a ş eylerde var hayatta. Yıllarca yatalak olduğ um halde bu baş a ş eyleri unutmadım. Siz gençsiniz... Gençliğimize bayılıyorrum... Yalnız, düşüncelerinize değ il, bunu bilin. Gençler bu zevklerin sadece kendilerine ait olduğunu sanırlar ama, egoist olmamak lâzımdır.

K    k g  zlerinde ş ehvet parıltıları u   uyordu.

— Demek bir talibini var? Talibinizin ismi nedir?

— Donald madam.

— Donald ha! Haydi, bana biraz ondan bahsedin. Uzun boylumudur? Kuvvetli, çok kuvvetlimidir? V ucudu nasıldır? Anlatın Carola, bana onu tarif edin. Sizi kollarına aldığ ı zaman nesil sever, nasıl   per? Çok ho lanırmısınız onun ok ayışlarından?

Carola bütün ihtiyaçtı unutarak kolunu sert bir hareketle çekti. Boğulur gibi oluyordu. Bu yatağın başından,    porselen saatin birden gürültüyle i lediğ i bu odadan, hâlâ havada duran ihtiya r kadının k    k parmağından kaçıp uzaklaşmazsa fena halde hastalanacağını hissediyordu.

— Haydi gidin ş imd ik Carola, dedi ya lı kadın. Ama yarım saat sonra gelip tepsiyi almayı unutmayın.

Carola merdivenlerden inerken h  kırıklarla ağlamamak için kendini" güçlükle tutuyordu. İhtiya r büyücü, diye söylendi. Avazı  ıktığ ı kadar bağ rmak, avizeleri kırmak ve g  z ya larını akıtmak istiyordu. Donald! Ah Donald!...

Bu sevdiğ i ismi kendi kendine kuvvet vermek

ister gibi, ondan kuvvet almak ister gibi durmadan tekrarlıyordu. Ne yapmalıydı? İlk işe girdiği gün, buradan kaçacak olsa, herkes ihtiyar kadının kendisini kovduğunu zanneder ve onunla alay ederlerdi. Hatta Donald'a bile bunları anlatamazdı... Donald! Donald!...

Dalgın bir yüzle mutfğa girdi, Higginson ün önünden geçti. Kızaran gözlerini ona göstermek istemiyordu. Musluğu açtı, yüzünü gözünü yıkadı, Kollarını sabunla oğmiya başladı. Temiz su altına onları tutuyor, iyice temizlenmeleri için üstlerinde bol bol su akıtıyordu.

Higginson onun konuşmadığını, durmadan kollarını yıkadığını görünce:

Bir şeye canın mı sıkıldı? diye sordu.

— Hayır. Bir şeyim yok.

— Yok olurmu, var! Neden neşesizsin? İhtiyar kadın seni azarladı mı yoksa? Biliyormusun, hani açık söyliyeyim ihtiyarların yanında çalışmak hiçte kolay değildir. Madmazel Amanda garip bir ihtiyardır. Buraya öyle çok kız gelip gitti ki! Hiç biri fazla oturmadı. Altı aydan beri ilk gelen genç hizmetçi sizsiniz.

Higginson sandalyeye oturarak:

— Ne oluyor bende anlamıyorum, diye devam etti. Ama hakikat bu... Sen bile ilk serviste başkalaşım. Bazıları, hele çok genç olanlar, burada kısa bir süre çalıştıktan sonra acaibleşmeğe başlıyorlar. Maskaralar madmazel Amanda'yı taklit ediyorlar. Gözlerini onun gibi kısıyorlar, küçük parmaklarını diğerlerinden ayırarak havada tutuyorlar... Bazen konuşmaları bile onun gibi oluyor.

Bu da insanın sinirine dokunuyor yani. Son gelen kız hemen hemen senin yaşındaydı. İhtiyar kadını en iyi taklit edende oydu. Yanında en çok kalmağa tahammül eden olduğu gibi. Yani bir ay kaldı. Sonra, bir sabah erkenden meyva bahçesinde bir ağaca kendini astı zavallı. Kimse onun sebebini öğrenemedi. Ayağının altına mutfak iskemlelerinden birini koymuş... En yüksek dala asılabilmek için. Sonra da iskemleye bir tekme vurup yere savurmuş. İşte şu sandalyeye.

Higginson zafer dolu bir tavırla üzerinde oturduğu iskemlenin arkılığına vurdu.

— Hiç kimse, polis bile kızın davranışına bir sebep bulamadı. Bununla beraber uzun bir süre evin içinde araştırma yaptılar.

Carola cevap vermedi. Şimdi sakın sakın ağlıyordu. Göz yaşları Higginson'un anlattığı kızın hazin ölümü için değil, kendi hırsını dışarı vurmak için akıyordu.

— Artık kes ağlamayı, dedi Higginson. Ne bu kadar hassas, ne de bu kadar kuruntulu olmamalı-sın, ihtiyar kadınlar, neyse odurlar. Onların her dediğini dinlemek ve susmak lâzımdır. Çünkü vazifeniz budur. Hem bir daha suyuda bu kadar çok akıtma. Depodaki suyu bitirecek, hemde kollarını yıkmaktan tahriş edeceksin!

Gün ilerledikçe Carola'nın başının ağrısı artıyordu. Bu ağrı onu dalgınlıştırdı. Sinirlerimde öylesine gerildi ki...

Kahvaltı takımını yıkadı, sebzeleri ayıkladı, ofisi temizledi.

Öğlen oldu.

Öğle yemeği tepsisi yukarı kata çıkarıldı ve indirildi.

Madmazel Amanda genç kıza tepsiyi koy, kaldır, gibi bir iki basit kelimeden başka şey söylemedi.

Carola bütün öğleden sonra keder dolu gözlerle saatin yelkovanlarına bakıp durdu. Dalgınlığından Higginson'un tembihlerini ters yapıyordu. Bu arada birde bardak kırdı.

Bir şey kaldırmak istediği zaman elleri yumuşak bir kumaş haline geliyordu. Saat dört... Saat beş, beş buçuk... Saat altı...

Saat sekizde Donald küçük arabasile gelip onu alacaktı. Birlikte gideceklerdi. Başını sıkın ateş çemberide gittikçe daralmaktaydı.

Higginson hırsla:

— Böylesine dalgın olmamalısın kızım, diye bağırdı. Çalışırken başka şeyler düşüneneğine, akimi işine ver...

Carola dişlerini sıkarak Higginson'un elinden tepsiyi aldı. Dikkat ediyordu. Hiç bir şeyi dökmedi.

Ama yatak odasından içeri girer girmez aynı sessiz utanç hissi benliğini sararak tepsiyi tutan elleri titremiye başladı.

Carola bir an ihtiyar kadının bir şeyler söyleyeceğini, aynı sinsi okşayışa başlayacağını ümit etti. O zaman bu hareketsiz vücut üzerine atılıp, kötü şiş suratı tırnakları ile kan içinde bırakmağa bir sebeb bulmuş olurdu.

Tepsiyi yatağın üzerine yerleştirdi.

Ama ne oluyordu?

Hayatında böyle şey başına gelmemişti hiç. Böylesine .çatlıyacak gibi hiç başının ağrıdığını bilmiyordu.

Ama, yemek hadisesiz geçti.

Carola bulaşıkları yıkadıktan sonra Donald geliniye kadar mutfakta bekledi. Pencereden Donald'ın arabasını görünce heyecanla mantosunu sırtına geçirerek düğmelerini ileklemeğe başladı.

Nişanlısı gevşek bir tavırla arabadaki tahta sıraya oturmuş, kırıbaçıyla atın kuyruğundaki sinekleri kovuyordu. Carola hoşnutlukla onun sağlam karakterini düşündü. İhtiyar kadının söylediklerini ona anlatacak olsa evi ateşe vereceğini biliyordu.

Şapkasını giydi, işte o an, madmazel Amanda'nın zili çaldı. İki defa çaldı.

Higginson:

— Bu sana, dedi. Gitmeden evvel, çık bir sor bakalım ne istiyor. Hiç merak etme, delikanlın seni bekler. Ona çağırıldığını söylerim.

Carola kadına ümitsizlikle baktıktan sonra çıktı.

O gün artık Madmazel Amanda'yi bir daha görmeğe tahammül edemeyeceğini zannediordu. Bununla beraber yatak, odasının önüne geldi, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Madmazel Amanda tatlı bir sesle:

— Gidiyormuydunuz Carola? diye sordu. Ah, bundan tabii ne olabilirki... Bende ne budalaca sorular soruyorum. Sizi bir bekliyen var değil mi? Biraz doğrulunca onu pencereden görebiliyorum. işte, böyle. O sizin Donald'mız değil mi?

Carola aceleyle:

— Evet madam, diye cevap verdi. Bir şeymi istiyordunuz,?

İçindende: « ~ Eğer uygunsuz bir kelime söyleyecek olursa derhal kaçır ve her şeyi Donald'a anlatırım. Burayada bir daha adım atmam.» diye geçiyordu.

Ama madmazel Amanda sadece:

— Evet Carola, şu yastıklardan birini kaldırmısınız? Hepsile uyuyamıyorum, demekle yetindi.. Carola'nın aklanmaması lâzımdı.

O an odadan kaçabilirdi.

Üç porselen saatin ahenkli çanlarından, ihtiyar kadının şehvetli titrek parmağından, uzaklaşablirdi.

Hiç bir şeye güvenmemesi lâzımdı.

Ama madmazel Amanda'nın sesi öylesine kederli ve rica doluydu ki... Konuşma hakkı oîmıyan zavallı ihtiyar bir sestti bu.

Carola yatağa yaklaşarak kendinden isteneni yapmağa hazırlandı.

— Böyle iyi, dedi madmazel Amanda. Hemde çok daha iyi.

Sonra, elleri birden bire Carola'nın omuzlarına yapışarak onu yatağa oturtmağa mecbur etti. Genç kızın yüzü şimdi kendisinininkine çok yakın, bir kaç santimetre uzaklıktaydı.

ihtiyar kadının elleri öylesine kuvvetliydi ki tek eliyle bile Carola'yı tutmağa gücü yeterdi. Şaşılacak bir şeydi bu.

Küçük hizmetçinin başındaki ağrı madmazel Amanda konuşmağa başlayınca daha da fazlalaştı.

— Hayır Carola, aşığınızın yanına gitmiyecek-

siniz. Onunla buluşmayacaksınız. Ne şimdi, nede başka zaman. Onu hiç görmeyeceksiniz artık. Ama o da bundan dolayı büyük hayal kırıklığına uğramayacaktır. Çünkü siz artık aynı Carola olmayacaksınız ki... Carolacarolacarola.....

Ses, hile dolu gözlerinden çıkar gibiydi.

Carola'yı sarıyor ve felce uğratiyordu. İzdrabından kurtulmak, gülünç porselen saatlerinin tık tıkla-rının etkisinden kaçmak istiyor, bir türlü başaramı-yordu bunu...

Sadece karanlıktaki rüzgârı işitiliyordu.

Sonra, çok yakınındaki ihtiyar yüz kaybolarak sadece iki çukuru andıran siyah gözler kaldı önünde. Bu iki kara gözde az sonra birleşere kbir tek siyah kuyu haline geldi ki, bu siyah kuyu onu derinlikleri-ne büyük bir kuvvetle çekiyordu. Daha sonra, o da derin bir sessizliğe gömüldü.

Başını demir bir çember gibi sıkın ağırlığı geçiverdi. Sadece sonsuz bir yorgunluk kalmıştı vücudunda, kalçaları, topukları, ayakları öylesine yorgundu ki...

Bütün uzuvları gözü önünde uzamıya başladı.

Pamuklar içine, hiç bir ağırlığı olmayan örtüler altına giriverdi.

Hayretler içinde, tıpkı kendisine benziyen birisi-nin yataktan kalkarak onun çıkardığı mantoyu giy-diğini ve aceleyle odadan çıktığını gördü.

Evet, şimdi Carola yatakta yatıyordu, hiç kendi kendisine benzememekle beraber, yataktan kalkan yatalak canlanmış ve onun kişiliğine girerek merdi-venlerden aşağı inmiye başlamıştı!

O da ayağa kalkmak, gideni izlemek istiyordu ama kalkamıyordu ki!... Hatta aynaya bile bakmıya

gücü yetmiyordu. Küçük parmağı gerektiği gibi havada duruyormuydu acaba?

Hiç bir şey yapamıyordu, hatta derin bir dehşetle kırk seneden beri yürüyemediğini anladı!...

Başı üzerinde oda fırıl fırıl dönüyordu.

Durdu.

Birden bire, büsbütün müdafaasız olmadığı aklına geldi. Yatağın yanında, sol tarafta zil kordonu vardı. Tanımadığı, şişman kolunu uzattı. Bu yabancı kol isteğine itaat ederek kordonu çekti.

İhtiyar dudaklardan çıkan şu sözleri gayet iyi hatırlıyordu:

— Sizi bekliyen var değil mi? Biraz doğrulunca onu pencereden görebiliyorum.

Carola, Donald'ı ve kendi şekline giren yaratığı düşündü. Yastıkları üzerinde doğruldu...

Şimdi aşağıdaki genç adama ve Yaratığı görmekteydi. Donald avluda, arabasının kerevetine oturmuştu. Güzel yüzü tasasızdı. Açık mutfak kapısından akseden ışık bu yüzü aydınlatmaktaydı. Kapı eşiğini atlıyan ve kendisine doğru koşan genç kıza gülümsedi.

— Beni epey beklettin Carola, diye söylendi.

Ses oda penceresine kadar yükseliyor, Carola'ya erişiyordu. Donald'a doğru kalkan ve kendisinin olan yüzü görüyordu. Donald onu kucağına alarak arabaya kendi yanına oturttu.

Ama Carola derhal camı açtı, şimdiye kadar hiç işitmediği bir sesle:

— Yakalayın... Durunuz... Hırsız var! diye bağırdı.

Öylesine çok pencereden sarkmıştı ki, neredeyse aşağı düşecekti.

Higginson mutfaktan çıkarak üst katta neler olduğunu anlamağa koştu. Donald ve dehşete uğramış genç kız başlarını yukarı kaldırarak baktılar.

Lüzumlu ve kurnazca kelimeler bir anda aklına geliverdi Carola'nın. Neler söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Higginson'a:

— Yüzüklerim! diye gürledi. Bu kız yüzüklerimi çaldı.

Aşağıda, kendisinin olan yüz, söylenenleri inkâr etmek için sertleşti.

Madmazel Amanda'nın irade gücü ne kadar fazla olursa olsun, Higginson'la savaşa yetecek kadar değildi.

Hiddet içinde olan ahçı kadın genç kızı bileğinden çekerek eve sürükledi. Kısa bir an, araba üstünde neye uğradığını anıyamıyan Donaid yere atladı. Öylesine şaşırılmıştı ki, hayreti hiddetlenmesini yeni-yordu, Higginson'a:

— Neler geçtiğini bilmiyorum ama ,diye bağırdı, nişanlımı yalnız olarak götüremezsiniz. Bende sizinle beraber geliyorum.

Ama, genç kızla içeri giren Higginson kapıyı delikanlının burnuna kapattı verdi. Donaid boş yere bu kapıyı yumrukladı durdu.

Carola pencereyi kapattı.

Gürültü kalbinin çarpıntılarından raha hafif olarak aksediyordu şimdi Yastıkları üzerine çökerek beklemeye başladı.

Higginson kızı pençeleri arasına almıştı. Onu zorla merdivenlerden çıkarıp odaya getirdi.

— Siz gidebilirsiniz Higginson, dedi Carola. Ben bu işi yalnız başıma yoluna koyabilirim.

— Peki madam. Ben polisi çağırayım. İlk önce size yüzüklerinizi iade etsin kız...

— Polis, diye Carola mırıldandı. Evet, evet polisi çağırınız ve polisle birlikte geliniz.

Odada yalnız kaldıklarında Amanda kendi latif ve genç sesile:

— Beni burada ebediyen tutamazsınız, denli. Polisler geldikleri zaman yüzükleri baş ucunuzdaki kasa içinde bulacaklardır. Ve sizin ıskandal çıkarmak istiyen bunak bir ihtiyar kadın olduğunuzu düşüneceklerdir. Ama beni serbest bırakacaklar... Bende Donaid ile gideceğim! Sizin kıymetli ve sevgili Donald'ınızla!...

Bu kelimeleri tekrarlıyarak yatağa yaklaşıyordu. Yeteri kadar yaklaşıncı, kendisini dikkatle dinleyen yüze tükürdü.

Aynı sahne yüz kere bile tekrarlansaydı, Carola yine aynı şeyi yapardı.

Ne yapacağını büiyordu çünkü!...

Genç yüzün altında bir boyun vardı. Bembeyaz bir boyun. Carola ihtiyar parmakların ne derece çabuk hareket ettiklerini, ne kadar kuvvetli olduklarını, tamda ince bir boynu sıkacak hacimde olduklarını biliyordu.

Avuçları anlatılması imkânsız bir sıkma arzusuyla karmcalanmıya başladı. Carola merdivenlerden yükselen ayak seslerini işitinciye kadar, avuçları arasındaki boyunda hayat kalmayıncaya kadar sıktı.

Bir polisin ağır ve şahsiyetsiz ayak seslerini işitiyordu.

Kısa bir an sadece dinledi ve bekledi. Sonra büyük bir korkuyla titredi.

Sadece, hareketten mahrum sakat bacaklarına değil, kuvvetli parmaklarına bakıyordu şimdi...

Bu parmaklar birer kanca gibi genç boğaza gömülmüştü. Dokuz tane kanca sayabildi. Onuncu parmak, sadece genç kolları ve vücutları okşamağa yarayan küçük parmak, nazik bir şekilde diğerlerinden ayrılmış, açıkta duruyordu.

Sanki: «Ben cinayet işlemem, sadece severim.» der gibi sitemli bir baş çevirişi vardı bu küçük parmağın.

Higginson yatak odasının kapısını polislerle açarken:

— Hele şükür gelebildiniz! diye söyleniyordu. İnsanlar başları sıkışınca kime dert anlatsınlar bilmem ki! ...Hele böyle, sakat, kötürüm, yatağa mahkûm, kuvvetsiz olanları kim koruyacak bilmemki... Sorarım size kim koruyacak?...

MANYAK

BU fikir Tony'nin aklına gelmişti...

Ben, o, ve küçük sevgilim Jane sinemadan çıkıyorduk. Berbat bir film uğruna son meteliğimizide harcamıştık. Vakit geç, gece yarısına gelmekteydi. Bir şeyler çarpmak için birini dalgaya düşürmek gerekiyordu!

Hemde en kısa yoldan...

İşte o zaman delikanlıyı gördük.

Sinema kapısı önünde durmuş, çıkanları yan gözle süzüyordu. Ablak yüzlü, yağlı iri vücutlu antipatik biriydi. Önü açık ceketinden görünen bel kayışının üstünden yağlı karnı fırlamıştı.

Ama pis bakışlı gözleri garip bir parıltıyla yanıyordu. Sonra elmas gravat iğnesi, hakiki elmas ol-

duğuna emin olduğumuz gravat iğnesi ve altın kol düğmeleri gözümüze çarptı.

Bu küçük şeyler ilk bakışta tabii ki herkesin gözüne çarpmamaktaydı. Sadece ablak yüzü farkedilirdi onun. Beyaz, iri bir leke gibi... ve küçük domuz gözüne benzeyen gözleri...

Bu gözler önünden geçen her kızı çırılçıplak Koyarcasına hayasız bir parıltıyla yanıyordu.

Üst dudağının üstü ve alını ter damlaları ile kaplı olup cebinden mendilini çıkararak onları sümeği akıl etmiyordu.

Hele güzel bir kız önünden geçmiye görsün!... Kemik kokusu almış bir köpek gibi yapmacıklı bir tebessümle ona doğru eğilerek rezilce söz atıyordu. Sonra Jane'i gördü ve kocaman mendilini çıkararak alnını kuruladı. Kursağı kaynıyan bir kazandı sanki. Durmadan kaynar su sızdıran bir kazan.

Ondan hiç hoşlanmadım.

Jane'de bu gece hakiki bir taş bebek hani!... Kalçalarının bütün güzelliğini meydana çıkaran beyaz ince bir eteklik giymişti. Vücudunu iyice yapışan eteklik her adım atışında bütün güzel hatlarını meydana koyuyor, onu seyredenlerin başlarını döndürüyordu. «V» biçimi açık yakalı, kolsuz, eflâtun bluzu ise gözlerinin rengine nasılda uymuştu!...

Genç ve minyondur Jane.

Caddenin nihayetine kadar yürüdük, sonra durduk. Tony bir sigara yaktı. Tavırları reisimiz olduğunu gösteren kabadayılıktaydı.

— Herifi enselemeyecekmiyiz? diye sordu.

Bu fikir hiçte hoşuma gitmedi ve ona içime do-

ğan hoşnutsuzluğu açık açık söyledim.

— Neyin var bu akşam bebek? diye Tony pis sırttı. Burnuna hiç mi mangır kokusu dolmadı? HımbıUaşıyorsun galiba... Herifin elmas iğnesi ile altın kol düğmelerini de görmiyecek kadar körmü oldun yoksa? Cebinde kuruşu bile olmasa onlar bi-zi üç gün paşa gibi geçindirir.

— Yüzünü sevmedim. Uğursuz kötü bakışları derime batıyordu sanki.

— Yani akıllı kadın olsun, erkek olsun herkesin sadece cinsiyeti üzerinde mi duruyor demek istiyor-sun? Bize ne yahu! Şüphe yok ki herif biraz man-yak tipli... Ama kendini ilgilendiren bir şey bu. Bizi ilgilendiren iğnesiyle kol düğmeleri. Birer sandövic yiyecek paramız kalmadığım unutuyorsun galiba!... Belki de bunamaya başladın delikanlı, topla kendini bakalım.

— Ne dersen de. Ondan hoşlanmadım. Başka bir voli çevirelim.

— Voliler sokaklara dağılmışta biz içinden en kralını seçeceğiz değil mi?

Sen iyice saçmalıyorsun. Hadi bakalım aklını başına al... O bizim bu geceki ekmeğimiz, ekmeğimiz anladın mı?

Tony'ye baş egeceğimi biliyordum. Çünkü her zaman onun emirlerine itaat ederdim. Jane'e baktım:

— Sen ne düşünüyorsun?

Kız ağır bir sesle:

— Bir şey bilmiyorum, diye mırıldandı. Bana bakış şeklini bende beğenmedim. Tüylerimi ürpertti bakışları.

Toni sigarasını bitirmişti. İyice ufalan izmariti hiddetle yere attıktan sonra:

— Yeter diye bağırdı. Sizin mızımlılığınızı dinliyecek vaktim yok. Sokaklar gittikçe tenhalaşıyor... ve... ve bu oğlan çantada keklik...

— Belki doğru söylüyorsun Tony ama... neden bilmem kötü bir şeyler hissediyorum onda.

— Dinle ahabap. Bu işin kolay olduğunu görsem, kötü bir yön farketsem ve meteliksiz olmasak, kendimi tehlikeye atacak bir budalalıkta bulunur muyum hiç.. Sadece sizin mi canınız var? Yakalanacak olursak kodesi sadece sizmi boylayacaksınız? Ha, doğru değil mi sözlerim?

Jane'e bakarak:

— Evet doğru söylüyorsun, diye cevap verdim.

Kız Tony'ye boyun eğeceğini biliyordu. Biliyor ve o da korkuyordu. Tuhaf bir şekilde korkuyordu. Güzel yüzü sapsarıydı ve bir ayağı üzerinde sekercesine sailanıp duruyordu.

Daha sokak kadınlığına yeni başlamıştı. Müşterilerden topladığı parayı bana getiriyordu. Yani, gönlünün erkeği bendim.

Açık gözdü ve her dediğimi yapacak kadar bana bağlıydı. Kızın müdafaasız olduğunu ve korktuğunu görüyor, Tony'nin canını cehenneme yollamak istiyordum. Ama benimde kabadayılığa halel getirmiyecek olan bazı şeylere inancım vardı. Sonra Tony beni bir tabansız zanneder, karı kısmına yaltaklanan zibidinin teki sanırdı.

— İşin çantada keklik olduğuna emin misin Tony?

— Tabîî dostum, tabîî.

Jane'e artık bakmıya cesaret edemiyordum ama onun tükrüğünü güçlükle yuttuğunu hissediyordum. Titriyen elile kolumu tuttu.

— Kabul ediyormusun Jane? diye sordum.

Çekiniyordu ama yine de ağır ağır kabul ettiğini belirten bir şekilde başını salladı. Konuşurken sesi titriyordu:

— Sen her ne istesen bilirsin ki yaparım Jake. Tony sevinçle avuçlarını u uşturdu.

— M kemm l dostlarım. Haydi, gidiyoruz değil mi?

— Evet .Söyle bakalım...

—  yleyse dinleyin: Yapacaklarınızı size söyliyeyim. Sen  nden yalnız yürüyecek ve kırıta kırıta şi ko delikanlıya yakla acaksınız Jane. Sonra onu tenha, dar bir sokağa çekersin. Anlıyorsun ne demek istediğimi değil mi? Jake ile ben sizi izliyeceğiz. Bir kere istediğimiz ıssızlıktaki sokağa daldınız mı, üstünüze saldırıp ve gencin ceplerini temizledikten sonra işini bitireceğiz, Sonrada cızlamı çekeriz. Sen bizini tuzağımız, kapamımızsm! Çok basit bir şey değil mi?

Cebimden yarım bir izmarit çıkararak yaktım. Kuru bir yaprak gibi titriyordum ama korkumu alaylı sözler altında saklıyordum.

Kendi kendime Jane'i tanıdıktan sonra uslu bir kocaya döndüğümü tekrarıyarak k f rl r ediyor, bu k f rl rden cesaret almıya çalışıyordum.

Eskiden buna benzer azmi iş yapmı tık?...

Hemde sık sık... Hepside başarı ile sonuçlanmış, ceplerimiz para dolmuştu.

Jane zayıf bir sesle:

— Tamam, dedi. Ama o pis bakışlı herifle beni izliyeceğinize söz verin. Geç kalmayın. Ben onu en çabuk tarafından karanlık bir sokağa çekerim. Dedğim gibi sadece siz geç kalmayın. Çünkü neden bilmem bana korku veriyor o adam.

— Sizi izliyeceğiz bebeğim. Söz veriyorum. Ve bilirsin ki sözümü tutarım.

Jane topuklarının ucunda yükselerek Tony'nin önünde beni dudaklarımdan öptü.

Oh, ne de tatlı kız; yarabbi...

Hakiki bir bebek!...

Sokak fenerinin direğine dayanarak yürüyüşüne baktım. Yeniden içimi derin bir şefkat ve acıma kapladı. Kendimi hiçte iyi hissetmemeğe başladım.

Şişman delikanlı da beni korkutan bir şey vardı...

Şimdi yollar iyice tenhalaşmıştı. Etrafta kim-seler yoktu. Sadece Jane'le iri oğlan vardı...

Kıza bakıyor ve alnından seller gibi akan terleri siliyordu. Evet, kendinden geçmişti sanki.

Gözleri kızdaydı, ne Tony'yi, ne de beni görüyordu. Gece yarısı böyle bir tesadüfe hayret ettiği belliydi.

Kız öylesine güzel ve gençti ki... Henüz on altı yaşındaydı. Buna rağmen işini biliyordu.

Pişkin bir halle durdu ve oğlanla konuşmağa başladılar. Şişko oğlan arsız arsız güldüğünü ve iri elini kızın buluzundan içeri soktuğunu görüyordum.

İçimde onu hemen, oracıkta boğuvermek arzusu geldi.

- Sakin ol, sakin ol, diye Tony mırıldandı.

O zaman şişko delikanlıya yüksek sesle küfrettiğimin farkına vardım.

Oğlan kolunu kızın beline doladı ve önümüzde ilerliyerek dar bir sokağa yöneldiler.

Küçük dostumun ayak sürüyüşünden onun delikanlıdan derin bir şekilde korktuğunu anlıyordum.

— Yürü Tony, diye ilerledim.

— Sersemlik etme, dedi Tony. Bekle biraz. Daha vakit gelmedi. Her şeyi berbat etmek mi istiyorsun yoksa?

Kendimi sakın olmaya zorladım. Tony'nin haklı olduğunu biliyordum. Biraz beklememiz gerekiyordu. Şişko delikanlı kendilerini izlediğimizi farkederse kıza güvenmezdi.

Kendi kendime kuvvet vermek için neler söylemiyordum, neler!... Jane ilk defa mı bir erkekle yatacaktı sanki?... Bu onun işi değişimliydi?...

Neticede, iş işti... O bir orospu, bende bir hırsızdım...

ikimizde budala değildik. Eninde sonunda belâları atlatır ve keyfimize bakardık...

Ama bu sözler şimdi bir işe yaramıyordu.

Kendimi iyi hissetmiyordum.

İçime bir uğursuzluk olacağı korkusu sinmişti...

Jane ile delikanlı artık karanlık sokağa dalmışlar, görünmez olmuşlardı.

— Yürü, onları bastıralım, vakit geldi, dedi Tony.

Ona sözünü ikinci defa tekrarlatmadım. Atıldım. Caddeyi geçiyoruz...

Daha hızlı, daha hızlı... Koşmak istiyorum. Elim ayağım buz; gibi. Baştan aşağı kanım soğuk akıyor sanki.

Dar sokağa yüz metre kadar bir şey var ama sanki oraya hiç ulaşamayacakmışız gibi mesafe uzuyor gözümde.

— Tabîî adımlarla yürü, diye Tony fısıldadı. Dikkatli ol, adımlarının tabîî olmasına çalış.

Oh! Bir bu eksikti... işte önümüzde aynasızların arabası durdu, iki polis kaldırıma atladı. Biri sert tor sesle:

— Hey, ikiniz de olduğunuz yerde durunuz bakalım! diye bağırdı,

— Neden? Ne yaptık ki? dedi Tony.

— Şimdi öğreneceksiniz. Şuraya duvara doğru dizilin bakalım.

— Dinleyiniz mösyö... diye söze karışmak istedim.

— Sus bakalım. Ne dediğimi anlamadın mı?

Bu tondaki bir sesle münakaşa edilemezdi. Ellerimiz havada, dar sokağın başındaki evin taş duvarı önüne doğru ilerledik.

Polis ellerini bütün vücudumda dolaştırarak üstümü aradı. Bir şey bulamadı.

— Nereden geliyorsun? diye sordu.

— Sinemadan. Daha yeni çıktık. Son matineye gitmiştik.

— Ah! Öylemi?

— Tabîî mösyö. İnsanları sinemaya gitmekten

alıkoyan bir kanun yok, değil mi ya?

— Ya diğeri? diye arkadaşına sordu.

— Ondada bir şey yok, dedi arkadaş. Karakola götürmemiz lâzım mı?

Birden, zannedersem bayılmak üzere olduğumu gördüm. Dizlerim öylesine büyük bir şiddetle titremiye başladı ki, düşmemek için yanmda durduğumuz evin duvarına dayandım.

Öteden beri aynasızları, yani polisleri sevmedim. Bu hissimi onlardan saklamaz, biçimine göre yüzlerine haykırırdım.

Ama bu gece, bu gece böyle bir şey yapamazdım. Düşüncelerim sadece karanlık sokakta kaybolan Jane ile şişko oğlandıydı.

Polislere yalvarmaya başladım. Bizi karakola götürmeğe kalkarlarsa... Aman yarabbi! Karakol bulunduğumuz yerden en azından bir buçuk kilometre uzaktı...

— Dinleyiniz mösyöler, biz sinemadaydık... Yemin ederim ki sinemadan henüz çıktık...

Polisler kısa bir düşünceye daldılar. Sonra biri arkadaşına:

— Şunu sinemaya kadar götür. Orada olduklarını doğruluyacak bir delü bul, dedi.

Polis, beraberinde Tony, az önce gelmiş olduğumuz yola doğru yürümiye başladılar.

Bağırarak istiyordum.

Sert sesli aynasız cebinden bir cigara çıkararak yaktı. Onun acelesi ve içini kavuran bir endişesi yoktu tabî!

Arkadaşını rahat rahat beklileyebilirdi.

Ama ben... ben ateş üstünde oturan bir kaplandan farksızdım. Kısık gözlerle beni tepeden tırnağa süzdükten sonra:

— Epey sinirli, gözüküyorsun... Bir derdin mi var? diye sordu.

Büyük bir kuvvet sarfederek gülümseyebildim :

— Yo... ne derdim olacak? dedim.

— Bilmem.. Bende kendi kendime onu soruyordum.

Üzüntü ve merak beynimi altüst ederken güldü. Oh, derdim vardı... Hemde büyük bir derdim...

Şişman delikanlının yüzü kötü anlamlarla doluydu.- Ama bu kötülük neydi bilmiyorum...

Ya anormal zevkleri varsa bu herifin? Ya Jane'i namuslu bir vatandaş gibi sevmezse ?...

Neredeyse deli olacağım. İkisinin kaybolduğu karanlık sokağa göz attım Oradan en küçük bir ses, bir gürültü gelmiyordu.

Polise:

— Ne arıyorsunuz? Bizi neden durdurdunuz? diye sordum.

— Serseriler bu sokakta bir dükkânı soyarak kaçmışlar. Onları arıyoruz.

— Dükkânı biz soymadık.

Polis sigarasına dikkatle bakıyordu.

— Bunu çabuk anlıyacağız delikanlı.

Bakışlarım yeniden karanlık sokağa daldı. Sırtımdan terler akıyor, çamaşırlarım vücuduma yapıştıyordu. İçimdeki korkunç endişeye maddi bir acı katmak amacile tırnaklarımı yanında bulduğum duvara sapladım.

Birden, karanlık sokaktan şişman delikanlı yalnız başına çıktı!

Kısa bir an olduğu yerde hareketsiz durdu, çıktığı sokakta bir şey düşürmüş gibi omuzu üzerinden arkasına baktı.

Sonra yere bir şey attığını farkettim.

Kaldırım kenarında kaybolan, karanlıkta görünmeyen bir şey.

Benim kendisine baktığımı gördü, yolun aksi istikametindeki bir başka karanlık sokağa doğru acele adımlarla dalarak gözden kayboldu.

Dilim ağzımda büyümüştü adetâ...

Konuşmak istiyor, ibir kelime bile söyleyemiyordum. Gözlerim şişman delikanlının kaybolduğu uğursuz karanlık sokaktaydı. Hatta aynasızla dönen Tony'de göremez olmuşum.

— Sinemada oldukları doğruymuş, dedi polis. Biletçi kız onu tanıdı.

— Tamam. Evinize gidebilirsiniz artık delikanlılar.

Ama ben artık bir şey dinlemiyordum. Sürünür gibi Jane'in girdiği dar sokağa yürüdüm. Tony arkamdan geliyordu. Polisler arabalarına bindiler, gittiler.

Cehenneme kadar yolları var...

Hızlandım, sonrada koşmaya başladım. Şişman delikanlının yoldan çıkıp bir an durduğu köşeye geldik.

Tony eğilerek uğursuz şişkonun yere attığı şeyi aldı.

Onu sokak fenerine doğru kaldırarak baktı. Bu bir bıçaktı...

Vıcık vıcık kan içinde bir bıçak...

Bir saniye bakışlarımız karşılaştı. Sonra hızla sokağa daldık. Kendimi çok kötü hissediyor, kusmak istiyordum. Çünkü orada Jane'i ne halde bulacağımızı çok iyi biliyordum.

ÖLÜMAĞACI

İNGİLTERENİN doğu bölgesinde seyahat edenler o havalideki köy evlerini bilirler.

Bunlar İtalyan stili etkisinde kalmış rutubet sızdıran taşlardan yapılmış yüz arlık kadar bir araziye serpiştirilmiş, gözleri okşayan hoş evlerdir.

Bu bölge ve evler beni daima çekmiştir. Bahçeleri tahta parmaklıklarla çevrilmiş, binaları, yüz yıllık yaşlı ağaçları, sazlı gölleri, ufkunda uzak ormanların kaybolduğu Romantik manzarayı severim. XVII, inci yüzyılın Grek modasını izliyerek eklenmiş olan kolonlu kapıları, kırmızı kiremit damlı kraliçe Anne devrinin evlerini severim.

içinde daima resim galerilerinin ve küçük orgların bulunduğu yüksek tavanlı küçük sofaları severim.

Yine içinde bütün kitapların, XIII üncü asır el yazılarından Shakspeare'in klasiklerine varıncaya kadar çeşitli eserleri saklıyan kütüphaneleri severim. Ve nihayet bu evler kendilerini inşa ettirenlerin, elden ele geçtiklerisinde resimlerini sinelerinde barındırırlar ki beni en çok düşündüren ve hayallere yönelten bunlardır.

Onların pırıl pırıl parladıkları gençliklerini, zengin devirlerini gözümün önüne getiririm. Bu günkü durumlarile kıyaslarım.

Belki de ilk sahipleri tahmin ettiğim gibi zengin değillerdi ama, hayatları bilmediğimiz değişikliklerle doluydu ve ilgi çekiciydi...

Bu evlerden birine sahip olmak ve onu muhafaza, edebilmek için yeteri kadar paramın olmasını, oraya ara sıra sevdiğim dostlar çağırmasını nasıl da isterdim bilerseniz!

Ama bu bir istek sadece. Maksadım şimdi size anlatacak olduğum, onlardan birinde geçmiş olan meraklı olaylar dolayısıyla dekoru tanımanız için bir tarif yapmaktır.

Castringham Hail, Suffolk'da inşa edilen binaların en eskisidir. Zamanla bir çok değişikliklere uğramış olmasına rağmen ana hatlarına hiç dokunulmamıştır, İtalyan stili sokak kapısıyla dört köşe, beyaz büyük bir ev...

Geniş bahçesinin çevresi tahta parmaklı bordürlerle çevrili, havuzu kırmızı balık doludur. Bu sevimli binanın değişikliğe uğryan kısmı çoğunlukla içindedir.

Dış görünüşile diğer evlerden farklı oluşu sadece sağında boy salan dış budak ağacıdır. Oniki metre-den uzun olan ağacın dalları hemen hemen binanın duvarlarına sürünecek yakınlıktadır.

Ağacın ev yapılmadan öncede orada bulunduğu ve Castringham'ın onu hem bir süs, hemde binaya destek olarak olduğu yerde bıraktığı tahmin ediliyor. 1690 da ev boyunca yükselmişti.

O sene, Castringham Hail bölgesi büyük bir büyücülük davasile çalkalanıyordu. Toplumun büyücülerden fazlasile korktuğu ve anlıyamadıkları çözülmez olayları büyüye atfettikleri senelerdi.

Büyücülerini şiddetle cezalandırıyorlardı. Bu cürümle suçlanan kimse hakikaten bazı şeytanî kuvvetlere sahipmiydi?

Kaderleri değiştirebilecek bir gücü varmıydı? Büyücünün büyüğü neydi?

Nasıl ispat edilebiliyordu bu suç ?

İşte benim fikrime göre, bunlar hiç bir zaman cevaplandırılmamış ve kesin bir karara varılmamış sorulardı.

İşittiklerimi size anlatmaya hâlâ çekmiyorum. Ama onların hakikat olup olmadıklarını bende bilmediğim için, okur ve kendi kendinize hüküm verirsiniz.

Castringham yakılma cezasına çarptırılan bir suçlu yakalamıştı.

Madam Mothersöle adında bu kadın diğer büyücülerden farklı olup, şehirde itibar sahibiydi. Zengindi. Şehrin çiftçileri, saygı değer kimseleri, hatta rahip bile mahkemede lehine şahitlik ederek hâkimin vereceği karar üzerine tesir etmek, istediler.

Kadının bir tek kötü şahidi vardı: Castringham Hâll'in sahibi Sir Matthew Fell.

Adam ikna edici gür sesiîe bütün imanı üzerin^ yemin ettikten sonra:

— Onu bir çok geceler, bilhassa mehtaplı gecelerde evimin yanındaki dişbudak ağacının üzerinde gecelik entarisiyle, elinde kara bir bıçak ince dalları keserken gördüm, demişti. Daldan dala bir kuş gibi uçuyor ve kendi kendisile konuşuyordu.

Ona çeşitli tuzaklar kurdum. Fakat esrarengiz birinden haber almışçasına hepsinden kurtuldu. Bazen, o ağaçtayken bahçeye koşuyorum ve ağaca çıkıp onu yakalıyacağım sırada bir tavşan haline girerek şehir istikametinde koşuyor. Bu kadın bir büyücü değilde nedir?

Matthew Fell bir gece büyük bir hırs içinde tavşanın peşinden koşmuştu. Hayvanın madam Mathersole'un kapısı önünde yok olduğunu görünce olanca kuvvetile kapının zilini çalmıya başlamıştı. Onbeş dakika kadar bu kaba zil çalıştıktan sonra, sokak kapısı açılmış ve gecelik gömleği ile kapıyı açan madam Mothersole hiddetle ne istediğini ona sormuştu.

Kadının hali hakikaten yataktan henüz kalkmış, uyandırılmış gibi olduğundan, Matthew Fell kapıyı neden çaldığını söyleyecek bir şey bulamamış. Ama bir büyücü için bunlar basit şeyler değilmiydi?

Bu ve bunun gibi şikâyetler artınca madam Mothersole suçlu kabul edilerek ölûme mahkûm edildi.

Mahkûmiyetinden bir hafta sonra kendisi gibi beş altı bahtsızla birlikte asıldı.

Şerif yardımcısı olan Sir Matthew Fell emrin infazında hazır bulunmuştu.

Yağmurlu ve soğuk bir kış sabahıydı... Araba çamurlu otları ezerek dar ağacının kurulu olduğu Northgam istikametindeki tepeye tırmanıyordu. Arabada bulunan diğer mahkûmlar, mutsuzluklarının yükü altında şimdiden ezilmiş, sessiz ötölüyorlardı ama madam Morthersole onlardan bambaşkaydı. Karakteri değişikti, cesurdu. Yerinde duramıyor, hırs içinde bağırıp çağırarak köpürüyordu.

Darağacı etrafında toplanan seyirciler ona bakarken ürperdiler... Kadın şeytanın ta kendisiydi sanki.

Bununla beraber, bağırıp çağırmasına rağmen, kolundan tutup onu sehpaye doğru götüren kanun adamına karşı direnmedi. Ama ona el değdirmiş olanlara, cellada öylesine bir bakışla baktı ki, hepsi günlerce bu zehirli bakışın bir kâbus gibi gözlerinin önünden gitmediğini söylediler.

İdam edilirken, bir kaç kere alçak sesle anlamının ne olduğu anlaşılmıyan şu kelimeleri tekrarladığı duyuldu:

— Castringham Hall'ın ziyaretçileri olacak...

Sir Matthew Fell kadının dik duruşu ve sesindeki azametten ötürü büyük bir heyecana kapılmıştı. İdamdan sonra rahibin evine giderek onunla uzun bir görüşme yaptı.

Aslına bakılırsa mahkemede yaptığı şahitlikten kalben pek memnun değildi. O manyak bir büyücü avcısı değildi ki! Ama gördüğü şeyleride inkâr edemiyordu. İyi yaşamasını seven, komşuları ve hemcinsleriyle iyi geçinen, bir adamdı. Kadını ihbar etmekle iri-

sanlık görevini yerine getirmişti, hepsi bu kadar... Yoksa kadına düşman değildi.

Papaz onu teselli etti. Aklı başında olan her insan onun gibi davranırdı.

Bir kaç hafta soma, yine mehtaplı bir gecede, Sir Fell ile rahip yolda karşılaştılar. Castringham Hall'a doğru ilerlediler...

Tatlı bir Mayıs gecesiydi ve ay pırıl pırıl parlıyordu. Sir Fell'in karısı hasta olan annesinin yanına gittiğinden, Fell evde yalnızdı. Rahip onun birlikte yemek davetini hoşnutlukla kabul etti.

O gece Sir Matthew çok neşeli bir ev sahibi değildi. Konuşmaları genel olarak aile konuları ile kilişe üzerine idi. İyi bir tesadüf sonucu olarakta Sir Matthew evi ve eşyaları üzerine hazırlamış olduğu yazılı vasiyetnameyi tamamlamıştı. Bunu rahibe verdi. Kendisi için büyük bir önem taşıyordu yazılı kâğıt. Saat dokuz buçuğa doğru rahip M. Crome evine dönmek için izin isteyince Sir Matthew onu bahçe kapısına kadar geçirdi.

M. Crome hayretle dışbudak ağacına bakarak:

— Ağaçta ne var? diye sordu.

Sir Matthew durdu ve ev boyunca yükselen ulu ağaca baktı.

— Evet, bende görüyorum ama ne olduğunu pek iyi seçemiyorum, diye mırıldandı. Bir sincaba benziyor, fakat bu saatte sincapların ağaç tepesinde işi ne? Hepsi yuvalarmdadır sincapların!...

Rahip dikkatle ağaca bakmaya devam ediyordu. Ay ışığı olmasına rağmen dallar arasında sıçnyan

dört ayaklı hayvanın rengini tayin edemiyordu. Sonra, onu gözden kaybettiler.

Rahiple Sir Matthew kısa bir an kendilerini oyalayan bir hayvan üzerinde fazla durmıyarak birbirlerinden ayrıldılar.

Ertesi sabah Sir Matthew adeti üzere saat altıda kahvaltıya inmedi. Yedi, hatta sekiz oldu saat; o hâlâ görünürlerde yoktu.

Hizmetçiler meraklanarak oda kapısını vurdular. Ses yok... Gittikçe artan bir merak ve sıkıntıyla kapıyı bir kaç kere vurdular.

Sonunda içeri girdiler...

Gördükleri manzara korkunçtu. Efendileri yüzü simsiyah olmuş ve ölmüştü! Ölüm sebebini açıklıyan ya da şüphe doğuran hiç bir iz yoktu.

Sadece pencere açıktı.

Hizmetçilerden biri koşarak rahibi çağırmağa gitti. Bir diğeri de ölüm haberi bildirilecek olan diğerk makamlara koştu.

Sir Matthew'in en yakın arkadaşı olan rahip M. Crome koşarak geldi. Ölüm hakkında ne diyeceğini bilmiyordu. Duyduğu üzüntü büyüktü.

Yıllar sonra Sir Matthew'in ölümüne ne kadar açındığını yazmış olduğu hatıraları arasında göze çarpmaktadır.

Anlattıklarım ile ilgili olduğundan rahibin hatıralarındaki o bölümü aynen alıyorum: «Odaya zorla girildiğini gösteren hiç bir iz yoktu. Sadece penceresinin iki kanadı da açıktı. Zavallı dostum güzel havalarda penceresi açık yatmayı severdi. Baş ucunda geceleri içmeği adet edindiği gümüş bira kupası du-

ruyordu. Doktorun tâvsiyesile uyumadan evvel içtiği birayı bile bitirememişti o gece. Sir Matthev/in zehirlenerek öldüğü kanaatine vardım. Ama tahlil edilen birada zehir yoktu. Ne şekilde ve kim tarafından zehirlendiği de meçhuldü. Yalnız bumburuşuk olan çarşaflar ve ellerinin korkunç takallusu zavallı dostumun ölmeden evvel fazlasiyle ızdırıp çektiğini açıklıyordu. Sonra yine, içinden bir türlü çıkamadığım ikinci muammada bu kuvvetli zehrin ne olduğu idi. Ölüye dokunanların elleri günlerce şişmiş ve ağrımıştı. Bununla beraber deri üzerinde en küçük bir leke bile yoktu. Doktorla birlikte elimizde luplar ölünün bütün vücudunu inceledik. Omuzda ve sağ kolda iğne batmış gibi gözle görülemiyecek kadar küçük iki delik bulduk. Şüphe yok ki zehir buradan vücuda yayılmıştı. Ama kim ve ne tarafından bilmiyorduk. Ceset üzerinde keşfedebildiğimiz araz sadece bunlardı.

Şimdi birde kendi özel inanış ve görüşlerimi yazayım. Bunlar bir işe yararmı bilmiyorum ama, ben öldükten sonra, anlamlarına değer verip okumak zahmetine katlananlar arasında benden daha zekileri bulunacağından yazacak olduğum şeydeki anlamı nasıl kabul edecekler bilmiyorum.

Dostumun baş ucundaki dolabın üstünde birde Mukaddes kitap bulunuyordu. Çaresiz kaldığımız zamanlar daima dinden medet ummazmıyız? Sonra birde büyüklerin bir sözleri vardır ki hiç aklımdan çıkmazdı: (Ne yapacağını bilmediğin, yahutta cevaptan aciz kaldığın sorular karşısında rastgele mukaddes kitabı aç ve parmağını bir satır üzerine koy. Orada aradığını bulursun.) Şuursuzca kitabı aldım,

açtım, ve parmağımı bir satır üzerine koydum. «Onu yıkınız.» Yeniden kitabı kapadım ve bir başka satır üzerine parmağımı koydum: «Çok yaşayacak.» Üçüncü bir defa kitabı kapadım ve bir başka satır üzerine parmağımı koydum. «Küçüklerde kanla beslenirler.»

Siz bu üç denemeye ne dersiniz?»

M. Crome'ın kâğıtları arasında Sir Mâtthew'in ölümü için işte bunlar yazılıydı. Bu ölüm bir esrar perdesi altında saklı kaldı. Herkes heyecanlıydı...

Sir Matthev/i toprağa verdikten sonra Castringham'ın efendisi büyük oğlu Luc oldu.

Luc babasının öldüğü oda ile pek fazla ilgilenmedi. Kardeşleri ve annesile günlük hayatın hayhuya karıştı.

Bir gün, neden olduğu bilinmeden o da birden bire öldü. Vücudunda ölüm sebebini açıklıyan hiç bir iz yoktu.

Ağabeyinin ölümünden iki ay sonra Rudy'de hayata gözlerini kapayınca herkes eve karşı garip bir antipati beslemeğe başladı.

Ahırlarda hayvanlar ölüyor, av hayvanları gittikçe azalıyordu. Sari bir hastalık düşüncesi şehir halkını sardı. Ölüler birden bire yere yıkılan ve ardında iz bırakmıyan cinsten bir afetin esirleriydi sanki.

O süre bir salgın gibi şehirde birbirine benziyen ölümler arttıkça şehirliler buna: «Castringham hastalığı» demeğe başladılar.

Ama hayat devam ediyordu, ölüm bir yandan hükümünü icra ederken, hayatta yeni filizler sürdürek ondan daha büyük bir kuvvetle insanları hayata

bağlıyordu. Şehirliler yeni kilise inşasına karar verdiler.

Kilise madam Mothersole'un mezarı bulunan araziye yapılacağından kadının mezarı açılarak tabut çıkarıldı ve başka yere nakledilmeğe karar verildi. Castringham' ıların esrarlı ölümlele madam Mothersole ismi daima yan yana hatırlanan bir konu olduğundan tabut meydana çıkınca toplum merakını yenemiyerek tabutun açılmasını istediler.

Tabut kapağı açıldı.

Kimsenin sesi çıkmıyordu.

Nefes almağa bile korkuyorlardı... tabut bomboştu!

O senelerde yeniden dirilme, ya da göğşe uçma gibi olağanüstü olaylara pek inanılmazdı ama, büyüye, sihre inanılırdı.

Tabut derhal yakıldı.

Castringham'm efendisi en küçük oğlu Sir Richard'ı artık. O uzun bir süre eve uğramadı. Seyahatte çıktı.

Londradan döndüğünde eve bambaşka bir yüz verdi. Yarı İtalyan, yarı İngiliz stili bir mimarile o değişik bir yer oldu.

Ev bence son derece gülünçtü ama ona senelerce hayran olan insanlarda vardı. Bir sabah (1754) da Sir Richard kötü bir gece geçirerek uyandı.

Dışarda rüzgâr kudurmuşcasına esmiş, şöminede tutmuştu. Ama hava soğuk olduğundan şöminede ; ateş yakmak zorundaydılar.

Rüzgâr öylesine büyük bir şiddetle camları sar-«

sıyordu ki, hiç kimsenin böyle bir havada rahat uymasına imkân yoktu.

Ama o gün ev bir gün evvel gelen misafirlerle doluydu. Bunlar Sir Richard'ın av arkadaşlarıydılar. Av hayvanlarının havalide gittikçe azalmış olmalarına rağmen ev sahibi bu hakikati ikabul etmek istemiyor, çeşitli şehirlerden arkadaş çağırıyordu. Lakin uykusuz geçen bir geceden sonra canı bir şey çekmemekteydi. Odasının rüzgâra karşı kötü bir oda olduğu düşüncesine vararak bir daha o odada yatmamaga karar verdi.

işte o sabah kahvaltı ederken düşünceleri bu merkezdeydi. Kahvaltısı sona erince büyük evin bütün odalarını dolaşmağa ve kendisine en uygun geleni aramaya başladı.

Arayışı uzun sürdü. Odaların kimi doğu rüzgârına karşı, kimi batı rüzgârını alıyor, kimi de hizmetçilerin durmadan önünden geçtikleri sofaya karşı oluyordu.

Bir dördüncüdeki tahta karyoladan hoşlanmadı. Hayır, ona lâzım olan güney doğuya nazır bir odaydı. Ne güneşin doğusuyla çok erken uyansın, ne de evin aktivitesi fazla olan kısmına yakın olsun...

Oda hizmetçisi kadının sabrı tükenmişti:

— Sir, böyle bir odada yatamazsınız, dedi. Sizde biliyorsunuz ki aradığınız kalitede evin bir tek: odası var...

— Hangisi? diye Sir Richard sordu.

— Sir Matthew'in öldüğü oda.

— İyiya, bende orada yatarım. O odayı temizleyin. Bu gece orada yatacağım. Gelin o tarafa bir ba-

kalım. Nasıl oldu da evin eski bölümünü hatırlamadım tuhaf değil mi?

— Oh, Sir! Ama o oda kırk seneden beri kapalıdır! Ve kırk seneden beri orada kimse uyumamıştır. Sir Matthew'ın ölümünden beri havalandırılmadı!

Hizmetçi kadın hem bu sözleri söylüyor, hem de artık kendisini dinlemeden yürüyen Sir Richard'ın arkasından koşuyordu.

— Haydi madam Chiddock, şu kapıyı açınız. Hiç değilse odayı bir kere göreyim. Kadın kapıyı açtı. Pis denebilecek boğucu bir küf ve rutubet kokusu burunlarına çarptı. Sir Richard pencereye doğru yürüdü. Alışılmış acelisile camı kaldırarak panjurları ardına kadar açtı.

Evin bu bölümü hemen hemen hiç bir değişikliğe uğramamıştı. Dişbudak ağacı dikildiği seneden beri olduğu gibi duruyordu. Sadece daha büyümüştü. Ağacın büyüklüğü ve sık yaprakları evin bu bölümünü gözlerden sakladığından kimse o tarafla ilgilenmek lüzumunu duymamıştı.

— Akşama kadar bu odanın pencereleri açık kalsın madam Chiddock. Ve yatak takımını buraya taşıyınız. Misafirim piskopos Kilmore'uda benim eski odama yerleştiriniz...

Sir Richard'ın sözlerini yabancı bir ses kesti:

— Beni bir dakika dinlemek zahmetine katlanırmısınız Sir?

Sir Richard döndü. Kapı eşiğinde siyahlar giymiş ufak tefek bir adam saygıyla eğilmiş, kendisini selâmlıyordu.

- Habersiz geldiğimden dolayı özür dilerim efendim. Ama belki de beni ismen tanıyorsunuzdur! İsmim William Crome'dur. Büyük babam, sizin büyük babanızın hayatta olduğu senelerde bu şehrin rahibiymiş.

— Buyrun mösyö, diye Sir Richard cevap verdi. Crome ismi Castringham'da her istediği zaman girecek olan bir sorumsuzluğa sahiptir. İki nesil önceki bir dostluğun devamı olan sizinle tanıştığım için çok mutluyum. Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim? Zira yanıma geliş şekliniz aceleniz olduğunu gösteriyor.

— Doğru söylüyorsunuz mösyö. Atla Norwich'ten geliyor Bury'ye gidiyorum. Size büyük babamın vasiyet olarak bıraktığı bazı kağıtları vermek üzere uğradım. Onların içinde ailenizle ilgili satırlar bulacağınızı sanıyorum.

— Çok iyisiniz mösyö Crome. Benimle beraber kütüphaneye geçmek ve birlikte bir bardak şarap içmek lütfunda bulunurmusunuz? Getirmiş olduğunuz kağıtlara birlikte bir göz atarız. Size gelince madam Chiddock, söylediğim gibi odayla meşgul olun... Evet, işte bu odada büyük babam öldü... Evet, belki ağaç odaya biraz rutubet veriyor ama onun hakkında fazla bir şey dinlemek istemiyorum. Çok rica ederim güçlük çıkaracak kelimeler kullanmayın. Size emir verdim... gidiniz. Beni izlemisiniz mösyö?

Kütüphaneye girdiler. M. Crome'm getirdiği kağıtlar size daha önce bahsettiğim satırlarla doluydu.

Sir Richard kütüphanelerinde bulunan eski mukaddes kitaba ait sözlerle çok ilgilendi. Rahip Crome'-

in kitabı açınca parmağını rastgele bastığı cümle dikkatini çekti. Gülerek:

— Büyük babamın mukaddes kitabı «Onu yıkınız.» sözleriyle muhakkak dişbudak ağacını kastetmiştir. Eh, bende onun sözünü dinliyerek ağacı kestireceğim. Çünkü sinesinde böylesine rutubet ve koku saklıyan bir ağaç daha görmedim.

Kütüphane kitaplarla doluydu. Hayatı yabancı ülkelerde seyahetlerle geçmiş olan, baba evine döndüğünde de orasını yeni stilde değiştirmeye kalkan Sir Richard'ın bu kitapları inceliyecek vakti olmamıştı.

— Durun bakalım, diye mırıldandı. Büyük babamın mukaddes kitabı buradamı... İşte galiba onu buldum.

Sir Richard kütüphanenin üst gözünden eski kalın cildli bir kitabı çekerek; aldı. Kapağını açtı. Kapakta şu satırlar vardı: «Matthewv Fell'e sevdiği kuzini Anne Aldous tarafından. 2 Ekim 1659.»

— Güzel şey değil mi mösyö Crome? Hatta daha güzeli nedir biliyormusunuz? Büyük babanızın vaktile denediği şeyi ben neden şimdi denemiyeyirn? Durun bakalım, kitabı rastgele açıyorum ve parmağımı bir satır üzerine koyuyorum.

Sir Richard dediğini yaptı.

«Yarın sabah beni arıyacak, fakat bulamayacak-sın.»

— İşte ilgi çekici bir bildiri daha? Büyük babanız hayatta olsaydı bana dehşetle bakardı ama ben böyle şeylere aldırmam. Falcı ve kâhinleri iyi tanırım çünkü. İşleri güçleri zevzekliktir. Bana bu kağıt

ları getirdiğinizden dolayı size çok teşekkür ederim. Mösyö Crome, gözlerinizde sabırsızlık okuyorum. Gitmekte acele ediyorsunuz... Ama bir bardak şarap daha içseniz nasıl olur?

Bu iyi kabulden sonra (Sir Richard genç adama büyük bir sempati duymuştu. Halleri ve fikirleri ona güven aşıliyordu.) İki erkek kırk yıllık dostların üzüntüsü ile birbirlerinden ayrıldılar.

Öğleden sonra başka davetliler de geldi. Lady Mery Hervey, Sir Villam Kentfield gibi dostlar...

Saat beşte çaylarını içtiler, oyun oynadılar, akşam yemeklerini yedüler, kahve ve konyaklarını içtiler. Nihayet yatma vakti geldi ve herkes odasına çekildi. Ertesi sabah Sir Richard öylesine halsiz uyanı ki, kolunda tüfeğini çekecek kuvvet bulamadığından arkadaşlarıyla ava çıkamadı. Evde kalarak piskopos Kilmore ile gevezeliğe daldı.

Kilmore diğer piskoposlar gibi sınırlı bir yerde yaşamaz, gezerdi. O sabah terasta Sir Richard ile konuşurken dışbudak ağacını göstererek:

— Ağaç odanızın pencerelerinden neredeyse içeri girecek, dedi. Benim İrlandalı dindarlarımın birini bile bu odada on dakika yatıramazsınız.

— Neden monsenyör? Burası benim odam.

— Bizim İrlandalılar dışbudak ağacının uğursuzluk taşıdığına inanırlarda ondan. Sizinki üstelik hiç bir yerde eşine rastlamadığım bir büyüklükte.

Piskopos gülümsedi:

— Söylentiler pekte boş olmasa gerek, diye ekledi. Bakın hiçte sıhhatli bir haliniz yok... Ağaç etki-

sini gösteriyor galiba. Eğer kuvvetiniz olsaydı ava giderdiniz.

— Bilmem. Şu veya bu, ne olduğunu bende bilmiyorum ama sabahın dördünde uyandım. Ama yarın sabah ağacı kestireceğim. Bundan sonra da kimse onun lâfını etmiyecek.

— Kararınızı alkışlarım Bu derece sık yapraklar içinden süzülen havayı teneffüs etmek şüphe yok ki gayri sıhhi bir şey.

— Haklısınız monsnyör. Ama dün gece penceremi kapatmıştım. Beni uyutmıyan daha ziyade işittiğim gürültüydü. Belki de cama çarpan dalların sesiydi bu. Gözümü kırpmadım dörtten sonra.

— Sözleriniz inanılacak cinsten değil Sir Richard. Bakın dallara... En yakın olanlar bile camınıza kadar ulaşmıyor. Üstelik dün gece rüzgârda yoktu.

— Haklısınız monsnyör. Acaba o şekilde camı tırmalıyan neydi dersiniz? Pencere pervazlarını örten toz üzerinde iz bırakan neydi?

Sonunda, bunun sarmaşıklara tırmanarak yukarı çıkan fareler olduğunda karar kıldılar.

Gün yine neşeyle geçti. Avdan dönen ve yemeklerini yiyen davetliler Sir Richard'a iyi geceler dileyerek odalarına çekildiler.

Şimdi, ışıkları sönmüş ve penceresi açık olan ev sahibinin odasındayız. . Oda mutfakın üstüne rastlıyor, hava sıcak ve sakindir.

Yatak gece kandilinden serpilten hafif ışıklarla şöyle böyle farkedilmekte. Uykuya hazırlanan ve yatağında yatan Sir Richard ise garip hareketlerle sağa sola dönerek kıpırdanmaktadır.

Ama biraz daha yaklaşacak olursanız göğsü üzerinde kıpırdayan kedi kafaları gibi koyu renk yuvarlaklar farkedersiniz. O ne arkaya hareket eden bu korkunç toplarda nedir?

Bir hayal, bir ışık ve gölge oyunumu? Belki de bir şey değil...

Ama işte yatağın üzerine yumuşak bir sesle bir şey daha düştü... Küçük bir kedi yavrusu sanki...

Yine bir kedi çevikliği ile pencereden kaıp giden şey nedir? İşte bir daha bir tane daha, bir tane daha pencereden kaan yuvarlak şey var... Beş, altı oldular. Hepsi bu kadar...

Tamam...

Her şey yine eski sakın halini aldı.

«Yarın sabah beni arıyacak, fakat bulamıyaeaksın.»

Sir Matthew'm başına gelenler, aynile Sir Richard'mda başına geldi. Yatağında simsiyah öldü!

Durum meydana çıktığında davetliler ve hizmetçiler sapsarı, sessiz, dişbudak ağacına bakan pencere önünde toplandılar.

Herkes Sir Richad'ın ağaçtan yayılan pis koku yüzünden öldüğü kanaatine vardı. Çünkü oda mide bulandırıcı bir koku içindeydi. Piskopos Kilmore ağaç dalları arasına tüneyen vahşi bir kediye gösterdi.

Kedi, ağacın yaşlı göğdesinde bulunan büyük bir deliğe dikkatle bakıyordu. Orada olan bir şeyi dikkatle gözlediği belliydi. Birden dikleşerek başını deliğe doğru uzattı. Ama üzerinde durduğu dal kırıldığından deliğe yuvarlanarak kayboldu.

Meydana gelen gürültü korkunçtu... Bir kedinin miyavlaması, hattâ ağlaması işitilmiş bir şeydir. Fakat büyük ağacın göğdesinden yükselen uluma öylesine korkunç, öylesine tüyler ürpertici bir dehşettedi ki!...

Sonra hırıltılı bir boğuşma ve sessizlik...

Lady Mary Hervey derhal bayıldı. Diğer kadınlar kulaklarını tıkayarak kaçtılar.

Piskopos Kilmore ile William Kentfield yerlerinden kıpırdamamışlardı. Ama kedinin hıçkırıkları onları da fena etmişti.

Sir William güçlkle yutkunuyordu. Sonra kısık bir sesle:

— Bu ağacın içinde bizim bilmediğimiz bir şey var, dedi/Zannedersem derhal bir araştırma yaptırmanız gerekiyor.

Fikri herkes kabul etti.

Ağaca bir merdiven dayadılar, bahçıvanlardan biri merdivene çıktı. Dikkatle içeri baktı. Sadece kıpırdıyan bir şeyler gördüğünü söyledi.

Bir fener getirdiler. Feneri ipe bağlayarak ipi ağacın içindeki deliğe sarkıttılar.

— Cesur olmamız gerekiyor monsenyör. Bana öyle geliyor ki, bir çok korkunç ölümün sırrı bu deliğin derinliklerinde saklı.

Bahçıvan yeniden merdivene tırmandı. Deliğe doğru eğildiğinde fenerin aksi yüzüne vuruyordu. Bu yüz öylesine büyük bir dehşetle kaplıydı ki, gayri insanî bir ulumayla sarsılarak dengesini kaybetti ve yuvarlandı.

Çok şükür ki elinden kaçan fener dışbudak ağacının içine, kendisi de iki hizmetçinin kolları arasına düştü.

Yarı yarıya baygındı, ağzından bir iki kelime alabilmek için epey uğraştılar. O an, orada bulunanların dikkatini başka bir şey çekti.

Ağacın göğdesinde biriken kuru yapraklar tuttu. Delikten önce kara bir duman, sonra alevler yükselmiye başladı.

Sir William ile Piskopos adamları yardım aramağa ve yangın söndürmeğe gerekli aletler getirmeye yolladılar. Zira ağaç gövdesini insan, ya da hayvan bir mahlukun in olarak kullandığı meydandaydı.

Ağaç tamamiyle yanacak olursa oradan çıkmasına imkân yoktu.

Sonra gördükleri ise o kadar garip ti ki...

Önce ateş almış bir top fırladı dışarı. Topun büyüklüğü bir insan kafası büyüklüğündeydi. Meydana çıkar çıkmaz büzülüyor, kıvrılıyor, sonra yere düşüyordu...

On, onbeş tane top gibi şey böylece havaya fırlayarak yere düştü.

Düşen şeye yaklaşmıya ilk cesaret eden piskopos oldu.

Yaklaştı ve gördü... Gördüğü kömür haline gelmiş anormal büyüklükte örümceklerdi!...

Ateş bütün ağacı sardıkça delikten diğer vücutlarda çıkıyordu. Bunlar gri tüylerle kaplı iğrenç hayvanlardı.

Dışbudak ağacı bütün gün yandı.

Eriyip kül olup, tamamiyle ortadan kaybolduğunda bile etrafı nöbet bekliyen adamlarla doluydu.

Ara sıra dışarı fırlayan yarı canlı korkunç yaratıkları öldürüyorlardı. Sonra, uzun bir süre toprağın dibine kadar açılmış olan delikten bir şey çıkmaz oldu.

Piskopos Kilmore:

— Köklere kadar inen delikte dumanla boğulmuş bir kaç dev örümcek daha buldular, dedi. Ama bana bunların hepsinden meraklı gelen orada bulunan başka bir şeydi. Deliğin evin duvarına bitişik en dip yerinde kurumuş derisi iskeletine yapışan ve kafatasında hâlâ siyah saçlar bulunan bir iskeletti. İskeleti inceliyen bilginler onun elli sene evvel ölmüş bir kadın iskeleti olduğunu bildirdiler.

GÖLGELERİN İNTİKAMI

21 MART, kararımı verdim. Bu gün, şairlerden nefret eden şekilci ve sanat prensiplerine uygunsuz yaşıyan dünyaya sırt çeviriyorum.

Evimi terkedeceğim, gideceğim, kaçacağım...

22 Mart - Projemi yürürlüğe koydum. Hürüm artık. Güneş ışınları ortasında danseden küçük bir sinek gibi hürüm...

Aynı odada uçmağa alışık bir sinek gibi, bir gün lüks transatlantiğe atlıyarak birinci mevki salonlarda başı boş uçar gibi hürüm...

Bundan sonra karnımı bedava doyuracak, şiirlerimi parasını kendimin vermediği kâğıtlar üzerine yazacağım.

Yine parasız elde ettiğim içi kürklü pantuflular-

la yerde ses çıkarmadan kayar gibi yürüyeceğim.

Bu sabah cebimde bir kuruşum bile yoktu. Şimdiburadayım ve kadife halılar üzerinde geziyorum.

Şüphe yok ki bulunduğum yeri öğrenebilmek hevesile yanıp tutuşuyorsunuzdur. Derhal, bedava yaşanan bu bolluk ve huzur diyarına koşmak için seyahatler düzenliyor, ailenizi oraya göndermek, hat-ta kendiniz gelmek istiyorsunuz değil mi? Ama böyle bir yeri ne zaman keşfedebileceğinizi bilmiyorum. Sadece bildiğim şu ki, hatıra defterim elinize ancak ben öldükten sonra geçecektir!...

Buna hemen hemen eminim.

Büyük Bracey mağazası içinde ve koskocaman bir peynir kellesi içine gömülen fare gibi mutluyum.

Artık dünyada yaşayanlar beni tanımıyacaktılar.

Sevinçle, mutlulukla daima yığınlarla halılar arkasında, kuş tüyü yastık ve yorganları kendime siper alarak yaşıyacağım. Rahatım tasavvur oinamıyacak kadar mükemmeldir.

Bu huzur dolu mukaddes yere akşam üstü girdim.

Bir köşeye gizlendim, sesleri dinledim. Nihayet son müşterilerinde uzaklaşan ayak sesleri sokağın uğultusuna karıştı...

Artık tek endişem gece nöbetçisinden korunmak olacaktır.

Şairler meseleleri kolay halleder, güçlüklerden sıyrılmasını bilirler! ilk keşfimi yaptım ve keşfimin meyvalarını topladım bile...

Ayaklarımın ucuna basa basa kırtasiye bölümü-

ne geçtim, lüzumlu kağıt, kalem ve silgiyi alarak ömrümü geçireceğim köşeme taşıdım.

Bu, tehlikeli bir şeydi.

Bomboş bir mağazada gürültü çıkaracak olsaydım derhal gece bekçisi koşar ve beni bir hırsız diye yakalardı.

Şimdi etrafa çeki düzen verecek, kağıtlarımı masamın üzerine yerleştireceğim. Ondan sonrada diğer lüzumlu ihtiyaçlarımı temin edeceğim. Yemek, şarap, divanım için yumuşak yastıklar, canlı renkli bir röb-döşambr gibi.

Burası şairlik duygularımı öylesine tahrik ediyor ki, harikulade güzel şiirler yazacağım.

Ertesi gün - Şafakta - Bahse girerim ki, dünyada hiç kimse benim geçirdiğim şaşırtıcı geceye benzer bir gece geçirmemiştir ömründe.

inanılacak şey değil!

Bununla beraber ben inanıyorum.

Olaylar öylesine ilgi çekici bir yönle akar giderse hayat nasılda yaşanmaya geçiyor!...

Sürünerek köşemden çıkmış, gerekli eşyayı tophyacaktım. Mağaza dışardan akseden ışıklarla kâh aydınlanıyor, kâh kararıyordu.

Merkezî bölüm helezonlu merdivenlerle karanlık kısmı teşkil eder. Oh, burası nesılda değişik, bambaşka bir diyar *yarabbi..'*

Metal küçük asma merdivenler, ipekli kumaş topları dizili raflar önünde insan kendini hayal ülkelerinde geçit resmi yapıyor zanneder...

Işıl, ışıl, karanlık içinde parlıyorlardı. Kollarını

uzatan yüzlerce bal mumu manken bir başka dünyanın perileriydi.

Cam bölmeler içindeki yüzükler, bilezikler, alaca karanlıkta göz kırpan fosforlu sahiller gibi şair ruhumu ürpertilerle coşturuyordu.

Burası hayâl dolu bir âlemdi ama bir tek canlı yaratık yoktu.

Yok mu? Oh, var, gece bekçisi!

Onu hep unutuyorum nedense. Halbuki unutmamam lâzım...

Birinci katla zemin katını ayıran koridoru geçip renkli şallar dairesine girmiştim ki düzenli ve yakın tık, tık, tık, diye sesler işittim.

Önce bunu kendi yürek çarpıntılarım sanarak gülümsedim. Ama sonra seslerin dışardan geldiğini ve gittikçe yaklaştığını farkederek çarçabuk ipekli şallardan birini yakaladım, örtündüm.

Şimdi bende bir balmumu manken, ya da taştan bir Carmen oluvermiştim. Kırmızı şalımla hareket-siz, kibirle meçhul bir noktaya bakıyordum.

Bu hilem başarı kazandı.

Gece bekçisi elindeki zinciri çevire çevire ve ısıklık çalarak önümden geçti, beni farketmedi.

Sessizce gülümsemiye cesaret ederek:

— Haydi git insanların dünyasına, diye mırıldandım.

Ama birden bire tebessüm dudaklarımda donuverdi. Kalbim duruyordu neredeyse. Yeni bir korku bütün vücudumu kapladı...

Bir adım bile atamıyordum. Hatta çevreme bakamıyordum.

Bakışları beni delip geçen birinin mevcudiyetini hissetmiştim. Duyduğum korku, gece bekçisinden sakınmamdan çok daha başkaydı.

iç güdülerim arkana bak diyordu.

Bununla beraber, vücudum bu emre itaat etmiyor, hareketsiz, sadece önüme bakıyordum.

Mantığımın inanmak istemediği şeyi bakışlarım bulmuştu. Bir başka bakışla karşı karşıyaydım. iri, pırıl pırıl gözlerdi bunlar ve birbirimize bakıyorduk. Böylesine iri gözleri hayvanat bahçesindeki baykuşlarda görmüştüm yalnız.

Birbirimizden dört adım ötedeydik. Gece bekçisi aramızdan geçmiş ve beni görmediği gibi onu da görmemişti.

Ama dakikalardan beri sadece önüme baktığım halde ben de onu görmemiştim! Ekose veyünlü kumaşların serpiştirildiği bir kerevete kırmızı yanaklı balmumu mankenler arasına uzanmıştı. Bu mankenlerin giydikleri elbiseler yüzünün bir kısmını örtmekteydi. Kendisine Shetland tüvidinden son moda bir elbise giymiş, yeşil çizgili gömlek, gri gravat, geyik derisi iskarpinler takmıştı.

Bir mahzende yaşayan yaratıklar gibi solgundu. Uzun kolları ucunda nihayet bulan elleri şeffaf balık kanatlarını andırmaktaydı.

Konuştı.

Bu bir ses değil,, ıslık gibi başka çeşit bir şeydi.

— Bir acemi için hiçte fena değil.

Acemice örtünüşümle alay ederken birazda kompliman yaptığını anladım.

— Burada benden başkasının yaşadığını bilmiyordum, affedersiniz, diye kekeledim.

Garip şey! Sesim bana yabancı geliyordu. Bende onun gibi, kelimeleri yaya yaya bir başka çeşit konuşuyordum.

— Oh, evet! dedi. Bizde burada yaşıyoruz. Harikulade bir şey bu.

— Biz mi dediniz?

— Evet, biz. Bakınız!

Birinci galerinin parmaklıkları önündeydik. Elinin geniş bir hareketle mağazanın her tarafını işaret etti.

Bakıyordum, fakat bir şey göremiyordum. Bir şeyde işitmiyordum. Uzaklardan akseden sadece gece bekçisinin ayak sesleriydi.

— Görmüyormusunuz?

Karanlıkta bir akvaryuma baktınızı mı hiç? Orada çakıl taşları, yosunlar görürsünüz sadece. Sonra birden bire bir taş nefes alır gibi kıpırdar, altından bir yengeç çıkar. Bir başkası daha oynar, bir balık çıkar meydana. Bir yaprak ürperir, bir deniz yılanı süzülür.

Yapraklar ve taşlar yaşamağa başlarlar...

Mağazada da aynı şey vücutte geliyordu. Bakıyordum, gördüğüm boşluktu. Yine ve daha büyük bir dikkatle bakıyordum: Koskocaman bir duvar saatinin altından yaşlı bir kadın çıkıyordu.

Abajurlar arasında mavi yüzlü üç genç kız sallandı. Lavanta şişelerle dolu bir vitrin arkasında güneyli generalleri andıran bıyıklı bir erkek çıktı.

Salıncaklı saldalyede oturan bu şallı kadını na-

sil olmuştu da az evvel farketmemiştim bilmiyorum!

Etrafım soluk benizli garip insanlarla doluydu.
Hepsi bana dikkatle bakıyorlardı.

Islık çalarak, uçar gibi, ince elbiseleri havalana havalana yanıma gelmiye başladılar. Gözleri iri ve parlaktı bu soluk benizli insanların.

— Tecrübesizin biri, diye birbirlerine fısıldadılar.

— Belkide bir dedektiftir! diye biri bağırды. Çabuk Siyah Adamları çağıralım.

— Ben bir dedektif değilim. Ben bir şairim. Dünyayı terkettim.

— Bir şairmiş! Bizimle yaşamağa gelmiş! Onu mösyö Roscoe buldu.

— Bize hayran.

— Madam Vanderpant ile tanıştıralım onu.

Beni madam Vanderpant ile tanıştırdıklarında mağazanın Büyük Hanımı ile karşı karşıya olduğumu anladım.

Öylesine yaşlıydı ki, hemen hemen şeffaflaşmıştı.

— Demek bir şairsiniz mösyö Snell? dedi. Burada ilham bulacaksınız. Mağazanın en eski sakini olmam dolayısıyla bazı kanaatleri ortaya sürmeğe yetkiliyim. Neler gördüm ve geçirdim bilseniz!...

Üç defa eridim ve tam bir değişikliğe uğradım. Ama yine de benden kurtulamadılar.

Kurumuş, hayâl gibi yaratıklar ellerini çırparak:

— Aziz madam Vanderpant, ona nasıl ortaya çıktığınızı ve sizi ünlü İngiliz ressamı Whistler'io

«Ana» adlı tablosu sanarak nasıl satın aldıklarını anlatsanıza! diye bağırdılar.

— Bu, harpten önce olmuştu. O zamanlar daha güçlü kuvvetliydim. Ama sandıktaki tablonun çerçevesiz olduğunu birdenbire farkettiler. Aramıya başladıklarında da...

— Gitmiştiniz değil mü...

Kahkahaları hayaletlerle dolu bir ormandan ak-seden çekirge sesleri gibiydi.

Madam Vanderpant:

— Ella nerede? diye sordu. Çorbam nerede kaldı?

— Şimdi getirecek madam Vanderpant. Bir kaç saniye bekleyiniz.

— Ella garip küçük bir yaratıktır, diye yaşlı kadın bana döndü. Bizlere hiç benzemez.

— Ne söylüyorsunuz madam Vanderpant! Demek sizlere benzemiyor!...

— Öyle mösyö Snell. Ben burada senelerce yalnız başıma yaşadım. Mağazaya 1880 senesinde sığındım. O zamanlar çok gençtim. Ve başkalarının dediklerine bakılırsa, çokta güzelmışim. Ne yazık ki babam birdenbire iflâs etmiş, bütün parasmı kaybetmişti. O zamanla Bracey adı bütün New York'da hayranlıkla anılırdı. Bracey'ler çok zengin tüccarlardı. Bir genç kıza daha çok tesir eder böyle şeyler. Babamın iflâsından sonra bu mağazaya bir daha gelmemek, buradan bir şey satın alamamak beni fazlasıyla üzmüştü. Ve bu şekilde, kararımı verdim, en iyisi gelip buraya yerleşmek, dedim.

Senelerce sevdiğim yerde yalnız yaşadım.

Yalnızlığa alıştım. Sonra, başkaları gelmeğe başladılar, ilk günler buna canım sıkılıyordu ama onlarla arkadaş olunca, gelişleri hoşuma gitti. 1907 de liakimler, albaylar akın etmeğe başladılar. Sonra madam Bilbee geldi...

Sizi onunla tanıştırayım.

Madam Bilbee'yi başımla selâmladım. Diğerleri de yaklaşarak kendilerini tanıttılar.

— Madam Bilbee piyes yazarıdır ve Philadelphie'nin en eski ailelerinden birine mensuptur. Burada hepimizin kendine göre özel bir asaleti vardır.

— Çok memnun oldum madam Vanderpant.

— Diğer gençler 1929 da geldiler. Zavallı babaları gökdelen binalardan kendilerini atarak öldüren gençler...

Pekte hakikî sayılmıyan bir hayranlıkla ıslık çaldım. Tanıştıрма töreni bir hayli uzun sürdü. Öylesine kalabalıktılar ki...

Bracey mağazasının içine bu kadar insanın sığabileceğini ve oraya yerleşebileceklerini hiç tahmin etmezdim doğrusu.

— İşte nihayet Ella! Neyseki çorbamı da getiriyor!

Onu görünce, çevremdeki genç kızların bütün kırılmalarına, masum tavırlar takınmalarına rağmen hiçte yeteri kadar genç olmadıklarını farkettim.

Ella henüz yirmi yaşında bile yoktu.

Elbisesine gelince, bu raflardan aşırılıvermiş rastgele bir bez parçasıydı. Ama bu bez parçasının içinde bile o öylesine güzel, öylesine taze bir çiçek gi-

biydi ki... Bir mezarlık içinde açmış canlı bir çiçek, ya da yosunlar ortasında birdenbire beliriveren deniz perisi...

— Gel buraya genç budala! Madam Vanderpant seni bekliyor.

Cildi diğerleri gibi tebeşir beyazlığında değil, bir inci berraklığındaydı.

Ella! Bu kaybolmuş mahzen ve hayaletler içindeki elmas!... şirin peri!... Bu mezarda, ölüler arasında senin ne işin var?

Bu gün daha fazla yazamıyacağım.

28 Mart - Yarı karanlık dünyamda, garip yaratıklar arasında yaşamağa alıştım. Yavaş yavaş sessizliğin karma karışık kanunlarını öğreniyorum. Gece toplantılarında nasıl kamufle edilmek gerektiğini, nöbetçiyi görür görmez nasıl hareketsizleşileceğini belledim.

Burada yaşayanların hepsi gece bekçisinden nefret ediyorlar.

— Ne adi ve iğrenç yaratık! diyorlar onun için. Etrafına güneş kokusu saçıyor!

Aslında, o yakışıklı ve kişiliği olan bir adam. Bir gece bekçisi olamıyacak kadar da genç. Ama belki de bu işe girmesinin sebebi askerlikten aldığı bir yaradır diye düşünüyorum.

Burada yaşayanlar, kabil olsaydı onu parça parça ederlerdi.

Bana karşı nazik davranıyorlar. Bunu inkâr edemem. Bir şairin aralarına gelip yerleşmesinden son derece memnunlar.

Bana gelince, ben onları pek sevmiyorum, ihtiyar

kadınların büyük bir çeviklikle merdivenlerden inip parmaklıklardan atlayışlarını gördükçe damarlarımda dolaşan kanın donduğunu hissediyorum.

Nefrete yakın bir his bu. Nefretimın sebebinin çoğu da onların Ella'ya Çok sert davranmaları!

Dünkü küçük bir briç partisi çevirdik. Bu gecede madam Bilbee'nin piyesi oynıyacak. Piyesin adı : «Gölgeler memleketindeki aşk».

Sözlerime inanacakmısmız bilmem ama, hepsi hakikattir: Geceki temsile Wanamaker mağazasında yaşayan gurupta gelecek.

Öğrendiğime göre, bütün büyük mağazalarda bu çeşit yaratıklar yaşıyormuş.

Bu ziyaret büyük bir şeref olarak kabul ediliyor. Zira bütün bu yaratıklar son derece kibirli ve snob.

Madison caddesini terkedip bir bakkal dükkânına yerleşen gözden düşmüş arakadaşlarımdan tiksinti ve küçümserlikle bahsediyorlar.

Hayâl ve güzellik dolu kibar mağazaları bırakıp peynir kelleleri ve şarap fiçileri arama gidip yaşam-, krmıydı hiç?

Altman mağazasına sığınan aç gözlü bir deniz subayını alaya alırlardı sık sık. Adamcağız güzel bir cekete fazlasile vurulmuş. Her gece onu sırtına giyip galeride dolaşmış. Ama bir gün ceket satılırken dayanamamış, tezgahıtar kızın elinden ceketi kaparak mahzene kaçmış.

Kız ceketin birden bire elinden yok olduğunu görünce onu yere düşürdüm zannile bir zaman etrafı aramış. Bulamayınca orada bulunan bir müşterinin

onu çaldığını sanmış. Sonuç malûm. Direktöre şikâyet, sorgu...

Bütün gün dükkân birbirine girmiş.

Bu önemli bir suçtu.

Albay derhal mağazadan sürülmüş. Böylesine, göz önünde her hangi bin eşya yok edilirmiydi hiç?...

Neyse, ben ne aç gözlüyüm, ne de elbiselere düşkünüğüm vardır. Bakalım bu geceki piyes güzel mi?

14 Nisan - Ella ile konuşma fırsatını buldum. Buna şimdiye kadar cesaret edememiştim. Burada insan daima boş gözler tarafından gözetleniyormuş gibi bir hisse kapılıyor.

Ama geçen gece, piyesi seyrederken hıçkırığımı, tuttu. Derhal salonu terketmem ve mahzene inmem için emir verildi.

Çöp tenekelerinin bulunduğu yere gidecektim, oraya gece bekçisi hiç girmezdi. Mahzende farelere basmak korkusu içinde ilerlerken kısık bir hıçkırık sesi duyarak durdum.

— Kim var orada? Kimsiniz? diye seslendim. Latif bir ses:

— Ben, Ella, dedi.

— Oh, sizmisiniz Ella? Neyiniz var? Niçin ağlıyorsunuz?

— Benimde piyesi seyretmeme izin vermediler.

— Bunun içkini ağlıyorsunuz? Değmez, ağlamayınız.

— Ama ben çok mutsuzum.

Ella bana trajik küçük hayat hikâyesini anlattı. Küçükken, çok küçükken, altı yaşındayken bir *gür*. bu mağazaya annesile beraber gelmişler. Annesi bir

şapka provası yaparken o vitrinler arasında gezmeğe başlamış ve bir yastık yığını ortasında uyuya kalmış. Uyandığı zaman mağaza kapkaranlıkmış,

— Ağladım, ağladım. Kaybolmuştum. Hepsi etrafıma toplandılar. Önce beni kapıyı açıp dışarı salı vermek istediler. Sonra içlerinden biri: «Onu dışarı bırakırsak, burada gördüklerini herkese anlatır ve mevcudiyetimiz meydana çıkar.» dedi. Hepsi bunu söyleyene hak verdiler. Bir diğeri: «Siyah Adamları çağıralım,» dedi. Nihayet madam Vanderpant: «Yok canım, yazık olur, kalsın burada, bizimle yaşasın. Benim zaten küçük bir hizmetçiye ihtiyacım var dedi. Böylece, ondört seneden beri burada yaşıyorum ve onun hizmetçisiyim.

— Bu Siyah Adamlar kimlerdir Ella? Ben geldiğim zamanda onlardan bahsetmişlerdi.

— Bilmiyormusunuz? Oh! Onlar korkunçtur-lar! Korkunç!.

— Anlatınız Ella, bilmek istiyorum. Birbirimizle dertleşirsek, biraz hafifler dertlerimiz.

Ella titriyordu.

— Ölülerini mumya yapanları gördünüz mü hiç? diye sordu.

— Evet Ella.

— işte burada da onlardan var ve onlara Siyah Adamlar adını vermişler.

— Fakat burada bir tahnitçinin, bir mummyacının ne işi olabilir?

— Orasını bilmiyorum. Ama var. İstedikleri adamı onlara gönderiyor ve tahnit ettiriyorlar. Oh, korkunç, korkunç şeyler!... Burada yaşayanlar bile

Siyah. Adamlardan çok korkarlar. Ama şayet biri ölecek olursa, yahutta zavallı bir hırsız kazara bu mağazaya girecek olursa, o zaman Siyah Adamlara iş düştü demektir.

— Çok tuhaf! Sonra?

— Sonra, ne hırsız ortada kalır, ne de ölü... Hepsi birer bebek halinde depoların dibinde yahutta en yüksek rafların birinde yer alır. Mağaza o kadar büyük ve içerde o kadar çok balmumu manken var ki, Siyah Adamların vücade getirdiği mankenleri diğerlerinden farketmezler bile.

— Ömrümde böyle şey işitmedim!

— öyle. Siyah Adamlar korkunç ve çirkindirler. Beraberlerinde balmumu ve başka malzemeler taşırlar. Doğrusunu söylemek gerekirse, ustadırlarda. Öylesine güzel balmumuyla kaplarlar ki öldürdüklerini... Sonra da üzerine ya mayo, ya da son moda bir elbise giydirirler. Kimse geçenlerin farkında olmaz.

— Ama bunlar, diğer balmumu mankenlerden daha ağır olmazlar mı?

— Hayır. Ne yaptıklarını, içlerini nasıl boşalttıklarını bilmiyorum ama, onlarda hafif oluyolar. Bu şekilde pek çok insan kaybolmuştur.

— Aman *yarabbi* diye bağırdım. Küçükken, sizede mi böyle davranmak istiyorlardı?

— Evet. Beni hizmetçiliğine kabul etmekle madam Vanderpant hayatımı kurtardı.

— Bu insanları ben sevmiyorum Ella.

— Bende. Bir kuş görmeği nasıl da arzu ediyorum bilseniz!...

— Niçin kuş bölümünü ziyaret etmiyorsunuz?

— Öylesine değil. Ben hakikî kuşları görmek istiyorum. Yapraklarla bezenmiş dallara konan kuşları.

— Birbirimize sık sık rastlama fırsatları yaratalım Ella. Buraya gelir, biraz gevezelik ederiz. Size kuşlardan, ağaçlardan ve yeşil yapraklardan bahsedirim.

1 Mayıs - Bir kaç geceden beri bütün mağaza hummalı bir hazırlık içinde. Kulaktan kulağa Gloom-mingdale'de yapılacak olan büyük toplantıdan bahsediliyor, işte toplantı bu gece...

— Herkes hazır mı? diye Roscoe sordu. Saat sabahın ikisini çalarken hareket edeceğiz.

Roscoe böyle toplantıları idare eden başkandı. Ben hâlâ henüz bir acemi addedildiğimden bütün dikkatide benim üzerimdeydi.

— Sen ne alemdesin Snell? dedi.

— Korkuyorum Roscoe, diye cevap verdim. Sokağa çıkmağa korkuyorum. Ya beni görürlerse? Ya tanırlarsa?

— Budalaca konuşma. Korkacak bir şey yok. Saat ikide mağazadan gizlice çıkıp kaldırımında bekliyeceğiz. Oraya bizi götürecek olan büyükçe bir taksi gelince içine gireceğiz. İşte hepsi bu kadar. Gerisi kolay. Sen eskiden hiç geceleri geç vakit sokağa çıkmadın mı? Kimbilir bize kaç kere rastlamışsındır da farketmemişsindir! Çünkü biz farkedilmeyiz. Sadece birbirlerini izliyen siyah büyük taksiler görürler. Bu da normaldir, kimse bir şeyden şüphelenmez.

— Aman yarabbi! Doğru söylüyorsunuz. Bir kaç defa sabaha karşı bazı eğlencilerden eve dönerken birbirini izliyen büyük kara otomobiller görmüş-tümde, acaba bunlar bu saatte kimleri taşırlar diye gülmüştüm. Demek içinde sizler vardınız! Ve Bracey mağazasından çıkıyordunuz ha! O zamanlar aklıma böyle bir şey gelmezdi. Ama Roscoe, bu gece alnım alev alev yanıyor, ateşim var. Güçlkle nefes alıyorum. Nezle oldum ben galiba!

— Şu halde sen burada kal daha iyi. Bizimle gelemezsin. Kazara bir aksırmaya gör! Kabul törenimiz mahfolur! Rezil oluruz komşularımıza...

Onların etikete nasıl riayet ettiklerini, ne derece sert kanunları olduğunu biliyordum. Ve Ella ile mağazada yalnız kalacağıma öylesine memnundum ki...

Az sonra hepsi rüzgâr tarafından sürüklenen yapraklar gibi hışırtılar hasıl ederek kayboldular.

Derhal son moda pantolonlardan birini ayağıma çektim. En güzel ve canlı renkli gömleklerden birini giydim. Yumuşak derili İngiliz ayakkaplarımı ayağıma geçirdim.

Bildiğiniz gibi Bracey mağazasında her şey bulunur. Gece bekçisinin saygısız bakışlarından uzak sakın bir köşe buldum. Orada uzanan bir manken kolunu çiçekçiden aldığım fujerlerle süsledim. Bahar açmış genç bir dal manzarası verdim ona. Yere üstü çiçekli beyaz bir halı serdim. Yapma bir kaya kenarına pasta tabağını yerleştirdim. Artık işim Ella'yı bulmaya ve burada oturup güzel bir göl tahayyülüne kalmıştı.

Ella'yı bulmak güç olmadı.

- Aman yarabbi! diye hayretle gözlerini açtı. Snell bunların anlamı nedir?

— Ben bir şairim Ella. Bir şair sizin gibi bir genç kıza rastlıyacak olursa, o derhal aklına onunla kır-larda bir gün geçirmek gelir_ Şu dalları yemyeşil ol-muş ağaçları görüyormusunuz? Ona bizim ağacımız diyelim. İşte karşımızda da suları ıslıl ıslıl parlıyan bir göl var! «En güzel gölün hayâl alemimizdeki göl ol-duğunu sakın unutmayın.» Kuşlar, çiçekler, hepsi ta-mam değil mi? Bakın, hem dallar arasında, hem de yerlerdeki çiçekler arasında kuşlar da var!

Ella, bana kuşları sevdiğinizi söylemişsiniz...

— Oh Snell! Ne kadar nazıksınız... Onların cı-vıltılarını duyar gibiyim.

— İşte bu da kahvaltınız. Ama yemekten evvel biraz kayalar arkasında dolaşalım olmaz mı?

Kayaların arkasına onun için beyaz bir elbise koymuştum. Elbiseyi görünce sevinçle ellerini çırp-tı. Onu sırtına giydiğindeyse, bir ilk bahar havası et-ra-fı sardı, göl eskisinden daha berrak bir şekilde pırıl-damağa başladı.

— Haydi şimdi yemek yiyelim Ella. Eğlenelim. Yüzelim. Sizi üstünüzde en şık mayo ile tahayyül ede-ceğim.

— Hayır Snell. Oturalım ve konuşalım

Oturduk ve konuşmağa başladık. Zaman bir rü-ya gibi geçti. Eğer örümcek olmasaydı, orada saatler-ce öyle baş başa oturur, konuşur ve her şeyi unutur-duk.

— Ne yapıyorsunuz Snell?

— Hiç Ella. Dizlerinizin üzerinde pis bir örümcek geziniyordu, onu kovdum.

Tabii bu da tam bir hayal ama, hakikate yakın olduğu için geldi. Şimdi onu yakalamam lâzım. Zehirli bir örümceğe benziyor.

— Hayır Snell. Bir şey yapmayın, bırakın. Hem artık geç oldu, çok geç. Neredeyse dönerler. Bende evime döneyim.

Onu yattığı, zemin katındaki ev eşyaları dairesine götürerek iyi geceler diledim. Öpmem için yanağını uzattı. Öpücükle, aklım başımdan gitti.

10 Mayıs — Ella, sizi seviyorum.

Ona bunu basit bir şekilde söyleyiverdim. Birbirimizi artık sık sık görüyorduk. Günün uzunluğu süresinde yalnız onu düşünüyor, geceleride ne yapıp yapıyor bir kolayını bulup yanına gidiyordum.

Artık hatıra defterime uzun boylu bir şeyde yazmıyorum. Şiire gelince, benim şiirim sadece Ella... Başka şiire ne lüzum var?

— Ella, sizi seviyorum. Haydi düğün eşyaları satılan galeriye gidelimde ihtiyacımız olan şeyleri alalım. Böylesine, dehşete kapılmış bir havaya neden kapıldın sevgilim? Bundan daha tabii ne olabilir? isterseniz burasını derhal terkederiz_ Cetral-Park'da küçük bir lokantada yaşarız. Orada binlerce kuş var.

— Çok rica ederim... Çok rica ederim... Böyle konuşmayınız.

— Ama sizi bütün kalbimle seviyorum...

— Sevmemelisiniz.

— Neden? Asıl sevmem lâzım geldiğini anlıyorum. Çünkü çok mutluyum. Zaten başka türlü yap-

mamki! Bu benim elimde değil artık. Sizi nasıl olduğunı bilmeden sevdim Ella! Yoksa siz bir başkasınızı seviyorsunuz?

Ella bir zaman ağladı. Sonra :

— Evet Snell, dedi.

— Demek bir başkasını seviyorsunuz Ella? Onların hepsinden korktuğunuzu sanıyordum. Ama sevdiğiniz muhakkak Roseoe'dur. Çünkü içlerinde yalnız onda biraz insani bir hava kalmış. Sadece onunla sanattan, edebiyattan, hayattan, genel olarak bir çok konularda konuşabiliyorum. Kalbinizi demek o çaldı?

— Hayır, Snell, hayır. Oda diğerleri gibidir. Hakikaten onların hepsinden nefret ediyorum. Hepsî tüylerimi ürpertiyor.

— Kimi seviyorsunuz öyleyse?

— Onu.

— O kim ?

— Gece bekçisi.

— İmkânsız bir şey bu!

— Hiçte öyle değil: Güneş kokuyor o.

— Oh, Ella! Kalbimi kırdınız.

— Bununla beraber dost kalmamızı istiyorum yine.

— Dostunuz olarak kalacağım tabii. Ağabeyiniz olacağım. Ona nasıl âşık oldunuz?

— Oh! Snell, bu öyle harikulade bir şeyki! Kuşları düşünüyordum ve ihtiyatsız bir kızdım... Ama bilhassa onlara bir şey söylememiniz. Sonra beni cezalandırırlar.

— Hayır, bir şey söylemeyeceğim. Devam ediniz.

— ihtiyatsızdım dedim ya, çamaşır dairesinde

dolaşıyor ve kuşları düşünüyordum. Birdenbire tezgâhın arkasından çıktı. Etrafıma baktım, bütün mankenler iç çamaşırı giymişlerdi. Benim üstümdeyse, bu mavi elbise vardı. Böyle görünecek olursam şaşırır ve bir şeyler anlardı. Değişecek, bir çamaşır giyecek zamanda yoktu...

— Durmayın, rica ederim devam edin.

— Derhal elbisemi yere sıyırdım. Ve, çırlıçıplak hareketsiz durdum

— Anlıyorum.

— Ve benim yanımda durdu Snell. Beni giydiril'-memiş bir manken zannetti. Bir süre hayran hayran çıplak vücudumu seyretti. Sonra ne yaptı biliyor musunuz? Beni okşadı.

— Birşey farketmedimi?

— Hayır. Çünkü her yerim soğuktu. Daha sonrada ne dedi biliyor musunuz? «Huitieme Avenue'deki bütün kızların size benzemesini isterdim bebeğim» dedi. Bu harikulade bir kompliman değilmi Snell?

— Ben onun yerinde olsaydım «Huitieme Avenue» diyeceğime «Park Avenue» derdim. Çünkü onun bahsettiği sokak adı, benimki kibardır.

— Oh Snell, buradaki korkunç adamlara benzer miye başlamışsınız! Onlar gibi konuşuyorsunuz. Sokakığın ne önemi var Snell? Sözleri her şekliyle harikulade bir komplimandı.

— Öyle. Ama kalbim nasıl kırıldı ve kan ağlıyor bilseniz. Lâkin siz ondan ne bekliyebiirsinizki? Bu adam bir başka dünyaya ait.

— Doğru Snell. «Huitieme Avenue» ye ait bir adam. Onun dünyası orası ve ben oraya gitmek isti-

yorum. Snell, bana hakiki bir dost musunuz?

— Sizin için bir ağabeyim artık. Kalbim kırık, o başka şey...

— Dinleyiniz : Burada yine hareketsiz ayakta duracağım. Beni yeniden görmesi için.

— Sonra?

— Sonra, belki yine bana bir iki kelime söyler.

— Sevgili Ella, kendinize boşu boşuna işkence etmiş olacaksınız. Bundan ne çıkarki...

— Her şey. Çünkü bu sefer bende ona cevap vereceğim. O zaman alıp beni götürür.

— Ella, buna tahammül edemem!

— Sus, biri geliyor! Kuşları, hakiki kuşları göreceğim Snell... Hakiki çiçekleri. Haydi artık yerimize dönelim, geliyorlar.

13 Mayıs — Bu son üç gün hakiki bir cehennem azabı çektim. Bu akşam bitkin bir halde köşemde otuyordum. Roscoe yanıma geldi. Bir zamandır beni gözlediğinin farkındayım. Elini omuzuma koyarak :

— Sıhhatte görünmüyorsunuz dostum, dedi. Wanamaker'e gidip biraz ski yapsanız hiç de fena olmayacak.

Nazik davranışı beni açık konuşmaya yöneltti.

— Hastadan beterim Roscoe, diye cevap verdim. Mahvoldum, ne yemek yiyebiliyor, ne uyuyor, ne de yazabiliyorum dostum. Şiir bile yazamıyorum.

— Ne oldu? Gün ışığınızı özlediniz?

— Roscoe! Anlamıyor musunuz, âşığım!...

— Bir işçiye, ya da müşteriye değildir inşallah Snell. Çünkü bu yasaktır.

— Hayır onlardan birine âşık olmadım Roscoe.

Ama yine de öylesine ümitsiz bir aşk ki benimki...

— Aziz dostum, sizi böyle üzgün görmeğe tahammül edemiyorum. İçinizdekileri dökünüz, her şeyi bana anlatınız. Belki sizi teselli edebilirim.

O zaman ona bütün hikâyeyi anlattım. Ona güvenim vardı. Ona güvenebileceğimi düşünüyordum. Eila'ya ihanet etmek, kaçış plânını bozmak, bir gün beni sevmesini beklemek gibi bir niyetim yoktu. Eğer şuur altı böyle bir niyet besliyorsam bile, yemin ederim ki bunu bilmiyordum. Roscoe'ya her şeyi anlattım. Bana karşı son derece şefkatli davrandı. Ama bu şefkatin içinde bir çekingenlik gizliydi.

— İtirafıma saygı göstereceksiniz değil mi Roscoe? Bunlar ikimizin arasında bir sır olarak kalmalı.

— Bir mezar gibi sessiz ve sır saklayıcı olacağım dostum!

Cevabı yalanmış, gizlice madam Vanderpant'a gitmiş ve olayı anlatmış. O gece atmosfer değişti.

Sessiz yaratıklar sinirle dolaşüyor, gülüyor, oradan oraya sığıyorlardı.

Hepsinde korkunç denecek kadar asabi bir durum vardı. Onlara bir şey sorduğum zaman kaçamaklı cevaplar vererek yanımdan uzaklaşıyorlardı.

Şehir elbiselerile verilecek olan bir balo tehir edildi.

Ella'yı ortalarda göremiyordum. Onu arıyacağım. Daha sonra — Tanrım, neler oldu!...

Buna sebep benim!...

... Ümitsizlik içinde ne yapacağımı bilmezken bütün mağazayı görebilen direktör odası yakınındaki bir vitrin arkasına gizlenerek oturdum.

Gece yarısını bir iki dakika geçmişti ki onların gurup halinde, merasimle, kurbanlarını karıncalar gibi ortalarına almış olarak ilerlediklerini gördüm. Ella'yı taşıyorlardı.

Onu cerrahi aletler bulunan galeriye götürdüler. Beraberlerinde ilâç şişelerine benzeyen şişelerde vardı.

Onları izliyemedim. Donmuş kalmıştım. Bir saat sonra geri döndüler.

Dehşetle titredim.

Hepsi korkunç, sadist yaratıklardı bunların.

Ella'yı öldürmüş, mumyalamışlardı!

Ella'yı balmumundan bir heykel haline getirmişler ve omuzlarında taşıyarak vitrinlere doğru götürüyorlardı.

Bu gayri insani, karanlık yüzlü katı kalpli yaratıkları size nasıl tarif etsem bilmemki? Birer gölge gibi sessiz ve giderken bana sürünen yaratıkları?

Ne yapabilirdim ?

Bir tek şey : Gidip gece bekçisini bulmak ve ona her şeyi anlatmak.

İkimiz beraber olup Ella'yı kaldırıldığı vitrinden çıkaracağız.

Ya bunu başaramazsak?...

O zaman bu defteri direktörün masası üzerine, yahut!a göze görünecek olan her hangi bir masa üzerine bırakacağım.

işimiz başarı ile sonuçlanırsa defterimi, gündüz olmadan geri alacağım.

Yoksa, vitrinlere dikkatle bakınız. Orada üç yeni

manken bulacaksınız : İki erkek, ki erkeklerden biri hassas, şair havalıdır, biri de genç bir kız.

Genç kızın gözleri mavi bir kır çiçeği gibi güzeldir. Üst dudağı biraz yukarı doğru kalkıktır. Diğer erkeği tarif etmedim, o da yakışıklı sıhhatli bir gençtir. Biraz kadınlara düşkün şehvetli bir hali vardır.

Bizi arayınız.

Mağazayı dumana boğarak onları saklanmış oldukları deliklerden çıkartınız.

Onları yok ediniz!

İntikamımızı alınız!

DANETREE'NİN TEHLİKELİ KIZLARI

İKİ yaşlı bayan hemen hemen bütün geceyi cinayet plânlarını görüşmekle geçirdiler.

ilk önce cinayet fikri kabul edilmesi güç gibi göründüyse de, kararsız olmalarına rağmen, babalarını hatırlayarak cesaretlerini yenilediler. İktiyar Judge Danetree zalim, fakat doğruluk yolunda hamiyet sahibi bir adamdı. Kızlarına daima «sakın kötülükle arkadaş olmayın» derdi. «Bulduğunuz an ondan uzaklaşın». Bu sebeple, John Mayo'yu öldürmek üzere hazırlanan plânda babalarının emrine itaat etmeleri gerekiyordu. Hiç biri adamın içindeki kötülükten şüphe edemezdi. Üstelik bu işin ucunda tatlı para vardı.

— «Bizim gibi insanlar için» diye Miss Abigail yüksek sesle söze başladı. «Zehir tek çaredir.»

Miss Laetitia üzüntü ile başını salladı.

— «Fakat fare zehiri canım! Kibar bir yol değil-»

Miss Abigail elindeki örgüyü bıraktı ve:

— «Hakkın var Laetitia» dedi, «fakat son derece pratik olmak zorundayız. Ben şahsen daha kaliteli bir şeyi tercih ederdim, lâkin çok pahalıya mal olur. Şimdilik en iyisi zehirdir. Greenguff'lar «Rough-on-Rodent» ten iyi satış yapıyorlar, bir tübü sadece 59 kuruş.

— «Biliyorum şekerim, fakat pazarlık yapmak biraz zor olacak, hem biz en iyi ailelerden biriyiz. Yani demek istiyorum ki, bizim devam ettirmemiz gereken an'anelerimiz var. Hatırlar mısınız, annem her zaman ne derdi... «Cimrilik etmeden yapılan her şey mükemmeldir.»

Miss Abigail öfkeyle dudaklarını büzdü. Ensesi-nin üzerinde çörek biçimi topladığı gri saçlarıyla ince uzun dimdik bir kadındı. Daima kızkardeşinin biraz geveze ve dedikoducu olduğunu düşünürdü. Suratını ekşiterek

— «iyi Laetitia ama, senin daha iyiye ulaştığını hiç görmedim.»

— «Belki de Mr. Mayo'nun üzerine bir Cadillac ile yürüebiliriz.»

— «İyi ama, değil Cadillac, bizim hiç bir çeşitten arabamız yok.»

— «Belki birisinden ödünç alabiliriz. Veyahut

herhangi bir acentayı denemek üzere vermesi için ikna edebiliriz.»

— «Ne saçma söz! İkimiz de kullanmasını bilmiyoruz.»

Miss Laetitia tombul ellerini sevinçle çıırttı:

— «Böylesi çok daha iyi. Araba kontroidan çıktı deriz. Hiç kimse de bizi bunun için suçlayamaz.»

Miss Abigail :

— Sen herhalde Mr. Mayo'yu bir mil arkadan takip eder ve evi yerle bir ederdin» diye şiddetle azarladı.

— «Oh canım, benim hakkımda böyle önceden karar verme Abbie. Ben bu gibi şeylerde oldukça akıllıyım.»

— «Boş lâf! Kuzenimiz Elbert'in bize Noel hediyesi olarak verdiği elektrikli açacağı kullanmasını bir türlü öğrenememiştin.»

Miss Laetitia suratını astı ve sesini çıkarmadı.

Miss Abigail eteğinin üzerindeki örgüsünü topladı ve merdivenlere doğru yürümeğe başladı, ancak yukarıdaki odadan acaip sesler duyarak durdu:

— «Ah Yarabbi» diye haykırdı. «Zannederim gene sarhoş. Çok galip bir genç. İlk fırsatta bu adamdan kurtulmalıyız.»

Bu arada yukardaki odalardan birinde, hakkında konuştukları adam rahat bir koltukta sırtüstü yatmaktaydı. Kısa boylu, ufak tefek bir insan olmakla beraber; görünüşte güçlü kuvvetli bir insan intihamı bırakıyordu insanda. Saçları siyah, gözleri parlak kahverengi idi. Bütün bunlardan başka gelecek-

ten pek fâzla bir şey beklemeyen bir tipti. Mecmuaları etrafına dizmiş, eline de yarım bardak viski almıştı. Boş şişeyi ise yere fırlatmıştı.

Miss Abigail'in holdeki sert ve ahenkli adımlarına kulak kabarttı. İki ihtiyar bu akşam geç vakte kadar oturmuşlardı. Plânlarını onlarla birlikte ortaya koymak isterdi, fakat şimdilik beklemek daha akıllıca bir işti. Son derece canı sıkılıyordu ama, bunu bildiği halde sakin oturuyordu. Burada gayet rahat işe başlayabilirdi ve bilgisi, malûmatı ile bunu uzun müddet konuşabilir — yeni bir ispat, hürmete lâayık bir yüz — hiç biri soru sormaya cesaret edemezdi, tikleri doğru olduğu halde.

Fakat çok uzun beklemeye vakti yoktu. Tâhmîr

Kalktı ve ayağında çorapları olduğu halde sessizce dolaba doğru yürüdü, yanında diz çöktü, Elindeki anahtarı denedi ve en alttaki çekmeceye uydurdu. Sonra kilidi açıp çekmeceyi çıkardı. Gayet muntazam istif edilmiş, yeşil renkli para desteleri orada idi. işte tam onun bıraktığı yerde_ Onları yerinden aldı, büyük bir itina ile saydı. Büyük bir kısmı eksikti. Bu evde uzun burunlu, yapışkan parmaklı biri vardı mutlaka. Sakın bu, ağızda erimeyen yağ gibi hareket eden uzun boylu zayıf kadın olmasın? Yoksa, şişman taş bebeklere benzeyen diğeri miydi. Aslında, farketmezdi. Çünkü onların her ikisi de kendisi için tehlikeli idi. Onlardan kurtulmanın en emin yolunu bulabildiği an, her ikisi de bu evden gitmek mecburiyetinde idiler. Vücutlarını ortadan kaldırmak ise oldukr

ça marifet isteyen bir işti. Bunu yapabilmek için bir kaç güne daha ihtiyacı vardı.

Holün sonundaki odada, Miss Abigail uyumakta güçlük çekiyordu. Miss Laetitia ise onun yanında yatağa kıvrılmış, yumuşak bir sesle horluyordu. Mr. Mayo'nun eve dahil olduğu günden beri, kız kardeşler bir ihtiyat tedbiri olmak üzere beraber yatıyorlardı. Çünkü bu adam hakkında neler olabileceği asla bilinemezdi.

Bütün bunlar, hiç bir ard düşünce olmaksızın, mahallî gazetelerden birine verilen ilân ile başlamıştı. Kızkardeşler hakikatte bir pansiyoner olmak istemiyorlardı, ancak ellerinden bir şey gelmezdi, yoktu. Üç nesilden beri ellerinde bulundurdıkları baba yadigarı evlerini kurtarmak için başka çıkar yolları yok gibi görünüyordu. Bu sebeple Miss Abigail birkaç kelimeyi geçmemek şartıyla büyük bir dikkatle gazeteye şu ilânı verdi: «İki yaşlı bayan, geniş ve iyi döşenmiş evlerini aynı muhitten bir bayanla paylaşacaklar.»

Esas güçlük bu ilâna hiç yaşlı bayanın müracaat etmemesiydi, Hiç biri John Mayo'ya itiraz edememişti. Miss Abigail çalınan zile kapıyı açınca, ellerindeki iki büyük bavulu zorla sürükleyerek içeriye girdi. Evlerine, kiracı olarak bir erkeği niçin alamayacaklarını anlatmaya çalıştılsa da muvaffak olmadılar. Adam yaşlı kadınları şöyle bir dinledikten sonra :

— «Dinleyin bayan, gazetede ilânı gördüğüm an bunun John Mayo için bir fırsat olduğunu dü-

gündüm. Bütün istediğim anlaşma ve sessizlik, uzun' bir istirahat gibi, anlıyor musunuz.»

Miss Abigail kararlaştırdığı fiatı üç misline çıkardı, fakat John Mayo sesi bile titremeden bu parayı ödedi. Bir saat içinde yukarı kattaki büyük ön odalardan birine yerleşiverdi_

Mr, Mayo hakikatte iyi bir kiracı idi. Miss Abigail neticede bu karara varmıştı. Hattâ sarhoşluk nöbetlerinde dahi sessiz kalmasını bilmişti. Şüphesiz bazı garip huyları; vardı. Meselâ hiç ümit etmediğiniz bir anda yanınızda görüverirdiniz. Fakat o, bu kusurunu evin içinde ve bahçede bazı işler görerek kapatmaya çalışırdı. Mevcudiyetinin gün geçtikçe tehlikeli ve müzekker bir atmosfer halinde evin içinde yayılmaya başladığı görülüyordu. Miss Abigail ürkmüş-tü ve Laetitia da gittikçe artan bir heyecan hissediyordu.

John Mayo, günlük gezintiler hariç, evden çok nadir çıkıyor, ekseriyetle elinde mezeci dükkânından aldığı paketler, likör şişeleri ve çeşit çeşit cinayet mecmuaları olduğu halde geri dönüyordu. Miss Abigail ise bütün bunlara çok üzülüyordu. İlk farketttiği şey, pansiyonerlerinin kibar bir bey olmadığı idi. Fakat diğer taraftan Laetitia daha da ileri giderek John Mayo'nun bir sahtekâr, kalpazan belki de — uzak bir ihtimalle — bir canı olabileceğini düşünüyordu.

Şüphesiz ki Laetitia'nın Mr. Mayo'nun odasına hırsız gibi gizlice girip dolaşması ve bilhassa dolabın en alttaki kilitlenmemiş çekmecesini karıştırması çok yanlış bir hareketti. Fakat eğer bunu yapmasaydı her ikisinin de evlerinde gizlenen servetten haberleri

olmayacaktı.

Laetitia. destelerden birinin en üstünde bulunan parayı çıkardı ve bunu gördüklerini ispat için Miss Abigail'e götürdü."

Miss Laetitia :

— «Rastgele bir tanesini aldım Abbie. Bunlardan binlerce olmalı.»

— «Onu yerine götür» diye Miss Abigail onu azarladı. «Herhalde Mr. Mayo'nun bizi casusluk, hırsızlık, gözetlemekle suçlandırmasını istemezsin, değil mi?»

Laetitia, her zamanki gibi kabul etmiş göründü. Fakat Miss Abigail, onun parayı elbisesinin altına sakladığından şüphe etmişti. Nitekim, birkaç gün sonra parası önceden ödenmiş, bir çeşit sandık kapılarının önüne geldiği vakit, endişesinin yerinde olduğu ortaya çıktı.

Miss Abigail, bir müddet hiç sesini çıkarmadı, bütün bunlardan sonra John Mayo, çalınan para hakkında herhangi bir şekilde bahsetmedi. Eğer bahsetmiş olsaydı, evi terketmesi için bir bahane olacaktı.

Ertesi sabah Miss Abigail, Laetitia'yı merdivenlerin başında, ince bir tel makara ve raptiyelerle meşgul iken yakaladı. Laetitia, yaklaşan ayak seslerini duymayacak kadar meşgul idi.

Miss Abigail, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onu seyrediyordu. Sonunda dayanamadı,

— «Neler yapıyorsun orada Laetitia?»

Laetitia, asık suratla cevap verirken, tombul yanaklarına bir kırmızılık yayıldı.

— «Sadece bir şey tecrübe ediyordum. Mr. Mayo'nun mecmualarından birinde okumuştum.»

Miss Abigail omuzlarının üzerinden, pansiyonerlerinin kapalı kapısına bir göz attı. Mr. Mayo daima geç vakte kadar uyurdu. Bu onun için kulak misafiri olmaya değmeyen akılsızca bir konuşma idi. Raptiyeleri ve tel makarayı alıp Laetitia'nın kolundan tuttu ve merdivenden inmesine yardım etti.

Laetitia haşin tavırlarını takınarak:

— «Bundan sonra Abbie, bütün paralar bizim. Eğer Mr. Mayo'ya herhangi bir şey olursa, bütün paraları bizim öyle değil mi? Yani demek istiyorum ki, eğer biz bunları alıp, polis çağırmadan önce bir yere gizlersek, hiç kimsenin bu paradan haberi olmayacak.

— «Fakat hata ediyorsun Laetitia! Bu bir cina-yet.»

Laetitia'nın açılan masum bakışlı iri mavi gözle-ri bir müddet öylece kaldı.

— «Niçin, öyle korkunç şeyler söyleme Abbie! Hem biz Danetree'nin kızlarıyız, öyle değil mi? Kim bizden böyle kötü bir şey ümit edebilir?»

Miss Abigail mahcup olmuştu, fakat düşünceleri onu üzüyordu. Artık John Mayo'nun bir canı olduğundan hiç şüphesi kalmamıştı. Bu sebeple paraları asla doğrudan doğruya ona ait olamazdı. Miss Abigail ile Miss Laetitia, şüphesiz ki, bu parayı viski ve mecmualardan çok daha iyi yerlere kullanabilirlerdi.

Eğer bu adam ortadan kalkar da ve paraları, bunlara kalırsa niçin harcamasınlardı ? Fakat Laetitia'nın metodu biraz saçmaydı. Meselâ, ayağı kayabilir, trabzanın üstünden düşebilirdi. Düşüp bir ayağını kırabilirdi? Son günlerde çok öfkeliydi. Tehlikeli olmaya başlamıştı. Hattâ tecavüz dahi edebilirdi.

Hayır, hayır, böyle tehlikeli işe düşünmeden giremezsiniz. Bunun için son derece hünerli bir plâna ihtiyaç vardır.

Miss Abigail, sınırları ancak Laetitia'nın kollarını boynuna dolayıp yanaklarından öptüğü zaman yatıştı, düşüncelerini yüksek sesle söyleyip içini boşalttığını neden sonra farkettiler.

— «Oh, sevgili Abbie» diye Laetitia atıldı. «Senin de benim gibi düşündüğüne öyle sevindim ki.»

Şimdi, yatağında uzanan Miss Abigail rahatsız bir şekilde doğruldu ve yanında yatan kızkardeşine bir müddet baktıktan sonra kararını verdi. Ertesi gün Greenguff'lara gidecek ve bir şişe Rough-On-Rodents alacaktı. Laetitia ne derse desin, kendi plânı en iyisi idi. Bu kararı verdikten sonra rahat ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi akşam Danetree'lerin evinde âdeta bir bayram havası esiyordu. Miss Laetitia telâşla mutfaktan yemek odasına geçti. Üzerinde, kenarları mekik işi yapılmış bir örtü ile örtülmüş olan en iyi masalarını kuruyordu. Kristal bardaklar, evde dokunmuş keten peçeteler koyuyordu. Bu işleri yaparken bir yandan da ağzı kapalı, şarkılar mırıldanıyordu.

Miss Abigail, mutfağın ortasında duruyor, nefis kokulu soğanlar, yeşil zencefil, kişniş otu, sarımsak ve cızırdayan et dilimleri hazırladığı baharatlı 'yiyecекlerin en mühimini teşkil ediyordu. Pişirdiği yiyecекlere bakıp kendisini tebrik etti.

Bu sabah Greenguff'lardan birkaç parça ev için lüzumlu malzeme getirmişti. Bunların arasına bir şişe Rough-On-Rodents de dahildi. Bu satın aldıklarını topladıktan sonra, ön tarafta ayakta duran ve kendisine bir kere daha baksınlar diye bekliyen aptal bir sarışın kıza verdi, dükkândan çıktı.

Eve John Mayo'dan önce varmıştı. Paketlerini mutfağa bıraktıktan sonra kilere indi. Zeminin kırık çimentosunu muayene etti. İki yaz önce deniz, temel altına sızmış ve fecî neticeler doğurmuştu. Çimento bloklarının sonunda bir tanesi çökmüş ve buna bitişik olanlar toprağın üstünde çıkıntı yapmışlardı. Bunlardan birini göz önünden kaybetmek için fazla bir kuvvete, ihtiyaç yoktu. Yumuşak toprağın altı mükemmel bir mezar olurdu.

Tam işe başladığı sırada merdivenlerden gelen ayak sesleri işitti. John Mayo'nun bu manzarayı görmesi üzerine paniğe kapıldı. Kendisini kaçmaya zorlayan itici kuvvetle savaşmak zorunda idi. Fakat Mr. Mayo, yanma gelince onun tatlı tatlı dişlerini göstererek gülümsediğini görerek rahatladı.

— «iyi, iyi,» dedi. «Burası hakikî bir harabe.

— «Deniz, biliyorsunuz» diye Miss Abigail mırıldandı.

— «Bakın size ne söyleyeceğim. Benim vaktim oldukça müsait bir miktar çimento alabilirsem, belki de eski haline getirebilirim.»

— «Çok nazıksınız Mr. Mayo, ama herhalde başaramayız.»

— «Üzerinde durmayın.»

Miss Abigail boğazını temizledi ve devam etti:

— «Miss Laetitia ve ben sizi akşam yemeğine davet etmek istiyorduk Mr. Mayo. Bu akşam özel hazırlanmış Hint pilâvı var. Sizin de bize katılacağınızı ümit ediyorduk.»

Mr. Mayo, mübalâğalı bir tarzda dudaklarını şapırdattı.

— «Hint pilâvı mı? İşte bakın, bundan bir tabak yemek için gelirim. Sıcak ve en iyisi.»

— «Çok güzel, sizi saat yedide bekliyoruz.»

— «En iyi kıyafetimle orada olacağım, bunun üstüne bahse girerim.»

Miss Abigail, derin derin içini çekmekten kendini alamadı. Eğer Mr. Mayo, Hint pilâvını sevmezse, işler zorlaşacaktı.

Günün geri kalan kısmı akşam yemeği için hazırlık yapmakla geçti. Şimdi ise saat tam altı buçuk. Miss Abigail tüpten sıktığı siyah macunu denemek istedi. Bu öldürücü doz'un ne kadar koyacağını merak ediyordu. Gerek Laetitia'nın, gerekse kendi tabağına bir parça dahi değıdirmemek için son derece dikkatli

olması gerekiyordu. Yukarıda dolaşan Mr. Mayo'nun ayak seslerini duymak için çalışmasına biraz ara verdi. Her an aşağıya inebilirdi. Bir an ümitsizliğe kapıldığını belirten bazı hareketlerde bulundu. Dikkatini isteyen pek çok hususiyetler vardı.

Kapı zilinin sesi Miss Abigail'i şaşırttı. Ellerini önlüğüne silerek alelacele ön odaya geçti, fakat tam o sırada Laetitia, kapıyı açmıştı. Balkonda iri yarı, hantal bir adamın gölgesi belirmişti. Uzaktan, olduğundan daha da korkunç gözüküyordu. Fakat, kardeşinin yanına gelince Miss Abigail, Şerif Tom McGee'yi tanıdı.

Şerif işaret parmağını dudaklarına yaklaştırarak sessiz olmalarını belirtti ve adeta fısıltı halinde konuştu.

— «Bayanlar, sizin buraya bir pansiyoner aldığınızı duyduk. Doğru mudur?»

Miss Abigail cevap verdi:

— «Ah! Evet şerif. İsmi de John Mayo.»

— «Bu mudur?» Şerif elinde tuttuğu bir kâğıt parçasını gösterdi. Miss Abigail acele ile kâğıdı aldı. Bu, Miss Abigail'in postahane duvarlarında sık, sık gördüğü cinsten bir kâğıttı. Yukarı kısmında biri cepheden, diğeri profilden olmak üzere belirsiz iki fotoğraf vardı. Yukardaki adamın bu olduğuna artık kanaat getirmişlerdi. Miss Abigail'in gözleri bir an siyah yazılara takıldı,

»KAATİL, BANKA SOYGUNCUSU OLARAK

ARANIYOR». Bunun altında bir isim ve yarım düzine lâkab.

Miss Abigail yutkundu, fakat cevap verirken sesi titriyordu. Zorlukla:

— «Evet, bu o adam» diyebildi.

McGee, tasdik mahiyetinde mırıldandı ve Miss Abigail'in elindeki kâğıdı geri aldı. Miss Abigail, şerifin arkasına doğru baktığında, kapının yan v.arafında duran kısa boylu, tıknaz iki adamın daha olduğunu farketti.

— «F.B.I.,» diye McGee izah etti. «Şimdi, bayanlar, siz mutfığa döerseniz çok iyi edersiniz. Çünkü biz yukarıya Mr. Mayo'yu almaya gidiyoruz. Tehlikeli bir adamdır. Belki bazı silâhlı çatışma olabilir, onun için uzak durun.»

İtaatkâr kızkardeşler mutfak kapısına doğru yöneldiler. Üç adam merdivenleri tırmanırken son derece sessiz olmaya bühassa dikkat ediyorlardı. Yukarı kattaki hole çıktılar ve gözden kayboldular. Sonra aniden bir kapı çarpması, boğuk, kısık bir bağırma ve kavga sesleri duyuldu. Bir müddet için evde sessizlik hâkim olmuştu. Sonra bu sessizliği, tatlı sözler ve odanın araştırıldığını belirten mobilya sesleri bozmuştu.

Sonra aniden John Mayo, acı acı haykırmaya başladı. Bir yandan bağırıyor, bir yandan söyleniyordu. Sonunda, merdivenin başında gözüktüğü sırada adamlardan bir tanesine şiddetli bir tokat attı. Böylelikle öfkesini biraz olsun dağıtmıştı. Aşağıya indi ve başı öne eğik olarak şaşılacak derecede mahcup bir

tavırla kızkardeşlerin karşısında durdu. Sonra başını yukarı kaldırdı, gözlerini kısarak düşmanca bir bakış fırlattıktan sonra üzerlerine doğru atılmak için bir hamle yaptı. Fakat memurlar kendisini geri çektiler ve ön kapıdan dışarı çıkartıp arabalarının beklediği yere kadar adetâ sürükleyerek götürdüler. Sadece Tom McGee kaldı.

Şerif mutfaktan gelen nefis kokuları kokladı.

— «Hint Pilâvı» diye anladığını belirtti ve devam etti. «Bayanlar, zannederim Mr. Mayo'yu bu akşam yemeğine davet etmişsiniz. Öyle anlaşılıyor.

— «tyi bir yemeğe ihtiyacı vardır, diye düşündük,» diye Miss Laetitia, belirtti.

McGee elini şiddetle masaya vurdu, sert bir sesle konuştu:

— «Bayanlar, sizin her ikinizi de çocukluğumdan beri tanırım. Size itimadım sonsuzdur. Fakat şunu söylemeliyim ki, böyle yabancı bir adamı evinize almakla iki budala gibi hareket etmiş oldunuz. Yukarıda ne bulduğumuzu biliyor musunuz? Oldtown'daki Federal Bank'tan çalınan yirmi bin dolar...»

— «Yirmi bin dolar ha!» diye Miss Laetitia sordu.

— «Evet, ve biz bunu sizde görmeseydik asla bulamazdık Miss Laetitia.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «F.B.I. da büyük banknotların bir listesi va,-

dır, bunlardan bir tanesi de mahallî bankada gösterilmiştir. Bunun izini takip etmek çok zamanımızı aldı. Fakat sonunda Joe Katz, sizin dükkâna bu parayla girdiğinizi hatırladı.

— «Niçin? Ben asla...»

— «Beni yanıltmaya çalışmayın Miss Laetitia. Danetree kardeşlerden böyle bir şeyi asla ummadık, ancak etrafta araştırmaya başladığımız sırada sizin bir pansiyoneriniz olduğunu öğrendik. Sonunu zaten siz biliyorsunuz. Bütün bunların yanında bu işin komik bir tarafı da Mr. Mayo'nun her aldığı şeye bozuk paralar ödemesi. Acaba bunları nereden tedarik ediyordu.»

Miss Abigail, derhal şerifin lâfını kesti:

— «Sizi temin ederim ki bilmiyoruz. Yalnız, siz şimdi Mr. Mayo ne olacak onu söyleyin?»

— «Sandalyeye gidecek Miss Abigail. Bundan hiç şüphemiz olmasın. Banka bekçisinin ölümüne, üç şahit var. Sizin bilmeniz gereken bazı şeyler var. Sizin içinize korku düşürmek istemem bayanlar. Fakat belki bu size bundan sonraki günlerde daha dikkatli olmanızı öğretecektir. Onun yukarda neler saçmaladığını işittiniz. Sizden hakikaten nefret ediyor, sizi parasını çalmakla itham ediyor. Şüphesiz bu çok saçma. Ama hemen hemen delirmiş gibiydi, bir ara,' her ikinizi de öldürüp cesetlerinizi bodruma gömmeyi tasarladığını ağzından kaçırdı. Böyle düşündüğünü zaten tahmin etmiştim. Ancak sonunda nasıl olsa san-

dalyeye gidecekti. Sizi bu akşam yemekten sonra boğmaya niyetlenmişti.

Miss Laetitia hayretle:

— «Yemekten sonra mı? Fakat çok gecikmiş olacaktı.»

Miss Abigail derhal kardeşine bakarak ikaz etmek istedi, ellerini ağzının üzerinde çarptı.

Şerif bunu farketmemişti.

— «Mr. Mayo'nun bazı çılgınca fikirleri vardı. Sizin yeğeniniz olarak burada yaşamaya kararlıydı. Sizin de seyahate çıktığınızı söyleyecekti. Şüphesiz bu olmayacak bir şey ama, bir akıl hastası idi. Aklından neler geçirdiğini, nasıl bilebilirsin. Her neyse, sizlerle beraber oturup Hint pilâvınızı paylaşmayı çok arzu ederdim ama, ne yazık ki gitmem gerekli, karakolda bana ihtiyaçları vardır Şimdi size tekrar söylüyorum, bundan sonra adımlarınızı dikkatli atın.v

— «Oh, öyle yapacağız» diye güldü Miss Laetitia.»

Şerif gittikten sonra Miss Abigail mutfağa döndü. İsteksizce pilâvı aldı ve çöp kutusuna döktü. Bu günahkâr yiyecekten ne kendisi ne de Miss Laetitia bir lokma dahi yiyemedi.

Bir müddet te siyah macunu atmak fikri ile oyalandı, fakat sonunda jöle kavanozuna sıkıp rafa kaldırmayı uygun buldu. Bu fare zehiri bir gün yanlışlıkla ele gelebilirdi.

Temizliğini bitirdikten sonra ön odaya geçti. Miss Laetitia, sallanan iskemlesinde sessiz sedasız, ağlamaklı bir yüzle oturuyordu. Başını kaldırdı ve :

— «Düşün bir kere, bütün parayı kaybettik.» dedi.

— «Biliyorum, şekerim.»

— «Eğer biraz acele hareket etmiş olsaydık, her şey çok daha iyi olurdu. Zavallı Mayo'nun sandalyede olduğunu düşün. Eminim ki bizim metodumuz daha nazikti. Hattâ bunu merhametli bir hareket olarak ta vasıflandırabilirsin.

— «Evet, anlıyorum.»

— «Ve şimdi her şey bitti. Hayat artık çok sıkıcı olacak.»

Miss Abigail, cevap vermedi. Benekli keresteden yapılmış eski bir yazı masasına doğru yürüdü ve çekmecedan bir parça kâğıt kalem aldı.

Bir müddet sonra Miss Laetitia kalktı, gerindi. Aniden, ellerini çıırttı.

— «Sevgili Abbie,» dedi. Daily Bugle'ye bir başka ilân verelim. Neden sanki bunu düşünmedim?»

Miss Abigail kardeşine baktı ve güldü.

— «Bu sefer başka bir kadın belirteceğimizi hiç zannetmiyorum. Sadece şirin evimiz hakkında iyi seçilmiş birkaç kelime yeter. Ne dersin bu fikre Laetitia?»

— Oh, evet şekerim. Çok haklısın.

S O N

alfred hitchcock

Sinirleriniz kuvvethyse ve soğuk-kanlıysanız **ALFRED HITCHCOCK** tarafından yapılan bir çağırığa cevap verebileceksiniz demektir.

O bu kitapta size Robert Aethur, Ruth Chatterton, John Collier, G.L. Moore, Will F. Jenkins ve Edward L. Perry ile yaptığı işbirliği sonucu çeşitli ölüm yollarını keşfetmenizi ve gizli kuvvetlerin sırrını öğrenmenizi sağlayacaktır.

Herhangi bir açıklamaya lüzum görmüyoruz. Sadece kitabı açıp, kendinizi nefret ve korkuya hazırlayınız.

Fiatı: 5 Tl.